

ภาค ๖ บทพิธีกรต่างๆ

๑. คำอาราธนาศีล ๕

มะยัง ภันเต (วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ) ติสระระณนะ สะหะ
ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ,

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต (วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ) ติสระระณนะ
สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ,

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต (วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ) ติสระระณนะ
สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ,

คำแปล

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ, ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ขอศีล ๕ พร้อมทั้งไตรสรณคมน์
เพื่อจะรักษา (ต่างๆกัน หรือแยกรักษาแต่ละข้อ) แม้ครั้งที่ ๒....., แม้ครั้งที่
ที่ ๓.....

หมายเหตุ.- ถ้าคนเดียวพึงเปลี่ยนคำว่า “มะยัง” เป็น “อะหัง” “ยาจามะ” เป็น
“ยาจามิ” ถ้าศีล ๘ ให้เปลี่ยน “ปัญจะ” เป็น “อฏฐังคะ”.

๒. คำอาราธนาอุโบสถศีล

มะยัง ภันเต ติสระระณนะ สะหะ, อฏฐังคะสมันนาคะตัง,
อุโปสะถัง ยาจามะ,

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสระระณนะ สะหะ, อฏฐังคะสมันนาคะ-
กะตัง, อุโปสะถัง ยาจามะ,

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสระระณนะ สะหะ, อฏฐังคะสมันนาคะ-
กะตัง, อุโปสะถัง ยาจามะ.

หมายเหตุ.- ถ้าคนเดียวพึงเปลี่ยนคำว่า “มะยัง” เป็น “อะหัง”, “ยาจามะ” เป็น
“ยาจามิ”

๓. คำอาราธนาศีล ๕, ศีล ๘ (ศีลอุโบสถ) พร้อมกัน

มะยัง ภันเต (วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ) เอเกติสระระณนะ
 สหะ ญัตถะ สีตานิ ยาจามะ, เอเกติสระระณนะ สหะ อัญฐะสีตานิ
 ยาจามะ (เอเกติสระระณนะ สหะ อัญฐังกะสะมันนากะตัง, อุโปสะถัง
 ยาจามะ) ทุติยัมปี ๑๓๑ ตะติยัมปี ๑๓๑

คำแปล

ข้าแต่ท่านผู้เจริญข้าพเจ้าทั้งหลาย, พวกหนึ่งขอศีล ๕ พร้อมทั้งไตร-
 สรรณคมน์, พวกหนึ่งขอศีล ๘ พร้อมทั้งไตรสรณคมน์, (พวกหนึ่งขอศีลอุโบสถ
 พร้อมทั้งไตรสรณคมน์), เพื่อรักษาแยกกัน ๆ ของแต่ละคน ๆ แม้ครั้งที่สอง ฯลฯ
 แม้ครั้งที่สาม ฯลฯ

๔. คำอาราธนาพระปริตร

วิบัติปะฎิพาหะ

สัพพะสัมปัตตีสัทธา,

สัพพะทุกกะวินาสายะ

ปะริตตัง พุทธะ มังคะถัง,

วิบัติปะฎิพาหะ

สัพพะสัมปัตตีสัทธา,

สัพพะกะยะวินาสายะ

ปะริตตัง พุทธะ มังคะถัง,

วิบัติปะฎิพาหะ

สัพพะสัมปัตตีสัทธา,

สัพพะโรคะวินาสายะ

ปะริตตัง พุทธะ มังคะถัง,

คำแปล

ขอพระคุณเจ้าโปรดสวดพระปริตรอันเป็นมงคล, เพื่อป้องกันความวิบัติ,
 เพื่อสำเร็จสมบัติทุกประการ, เพื่อให้ทุกข์ ภัย โรค อันตรายใด ๆ ทุกชนิด,
 จงพินาศสูญไป.

หมายเหตุ.- ใช้อาราธนาเวลาพระเจริญพระพุทธมนต์ในงานมงคลต่าง ๆ.

๕. คำอาราธนาธรรม

พรหมมา จะ โลกธาปะลล, สะหัมปะลล, กัตถัญชะลล อันธิวะรัง
อะยาจะละ, สันตีระ สัตตปาปะระชัคคะชาติกา, เทเสตุ รัมมัง อะนุกัม-
ปิมัง ปะชัง.

คำแปล

ท้าวสหัมบดี ผู้เป็นอธิบดีแห่งโลก, ได้ปกครองอัญชลี, ทูลวิงวอน
พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐว่า, สัตว์ผู้มีรูปในดวงตานั้นมีอยู่ในโลก, ขอพระคุณเจ้า
โปรดแสดงธรรมอนุเคราะห์ด้วยเถิด.

หมายเหตุ.- ใช้อาราธนาเวลาพระแสดงธรรมและสวดงานอวมงคล เช่น งานศพ
เป็นต้น.

๖. คำถวายทานสามัญ

อิทัง เม ทานัง, มาตเปคฺคาทัง, ญาคะกานัง สังวัตตะตุ, มัยหัง,
มาตาปีตาทะโย, ญาคะกา, อิมัสสะ ทานัสสะ, บัตติง ละภันตุ, มะมะ
เจตะสา.

คำแปล

ทานของข้าพเจ้านี้, จงเป็นไปเพื่อญาติทั้งหลาย, มีมารดาบิดาเป็นต้น
ของข้าพเจ้า, ขอบรรดาญาติทั้งหลาย, มีมารดาบิดาเป็นต้น, จงได้รับส่วนบุญ
แห่งทานนี้, ตามความประสงค์ของข้าพเจ้าเทอญ.

๗. คำถวายสังฆทานสามัญ

อิมานิ มะยัง ภันเต, กัตตานิ, สะปะริวารานิ, ภิกขุสังฆัสสะ,
โธโณชะยามะ, สาธุ โน ภันเต, ภิกขุสังโฆ, อิมานิ กัตตานิ, สะปะริวา-
รานิ, ปะฏิกัณหาตุ อัมหากัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

คำแปล

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้มีเจริญ, ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ขอน้อมถวาย, ภัตตาหาร, กับ
ทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้, แต่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ, ภัตตาหาร,
กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้, ของข้าพเจ้าทั้งหลาย, เพื่อประโยชน์และความสุข,
แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, สิ้นกาลนานเทอญ.

๘. คำถวายสังฆทานอุทิศให้ผู้ตาย

อิมานิ มะยัง ภันเต มะตะกะภัตตานิ, สะปะริวารานิ, ภิกขุสงฆ์สัสสะ,
โอโธชะยามะ, สาธุ โน ภันเต, ภิกขุสงฆ์, อิมานิ มะตะกะภัตตานิ,
สะปะริวารานิ, ปฏิกคัณหตุ, อัมหากัญเจะ, มาตาปิตุอาทินัญเจะ,
ญาตะกานัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

คำแปล

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้มีเจริญ, ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ขอน้อมถวาย, ซึ่งมะตะกะ
ภัตตาหาร, กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้, แต่พระภิกษุสงฆ์, ขอพระภิกษุสงฆ์
จงรับ, มะตะกะภัตตาหาร, กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย,
เพื่อประโยชน์และความสุข, แก่ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย, แก่ญาติของข้าพเจ้าทั้งหลาย,
มีมารดาบิดาเป็นต้น, ผู้ที่ละโลกนี้ไปแล้วด้วย สิ้นกาลนานเทอญ.

๙. คำถวายผ้าป่า

อิมานิ มะยัง ภันเต, บังสุกุลจีวะรานิ, สะปะริวารานิ, ภิกขุสงฆ์สัสสะ,
โอโธชะยามะ, สาธุ โน ภันเต, ภิกขุสงฆ์, อิมานิ, บังสุกุลจีวะรานิ,
สะปะริวารานิ, ปะฏิกคัณหตุ, อัมหากัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

คำแปล

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้มีเจริญ, ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ขอน้อมถวาย, ผ้าบังสุกุลจีวร,
กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้, แต่พระภิกษุสงฆ์ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ, ผ้าบังสุกุลจีวร,
กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้, ของข้าพเจ้าทั้งหลาย, เพื่อประโยชน์และความสุข,
แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, สิ้นกาลนานเทอญ.

๑๐. คำถวายเทียนพรรษา

ยักเขม ภัณฑะ สังกโฆ, ปะภูชานาคุ, มะยัง ภัณฑะ, เอตัง ปะทีปะ สะปะริวารัง, เตมาสัง พุทธัสสะ, ปุชณะตถายะ, อิมัสสะหมิง, อุโปสะถา การ (วิหาร), นียยาเทมะ, สาธุ โน ภัณฑะ, อะยัง เตมาสัง, พุทธัสสะ, ปุชณะตถายะ, ปะทีปะ, ทานัสสะ อานิสังโส, อัมหากัญเจะ, มาตาปิตุ, อาทินัญเจะ, ปียะชะนัง, ทิมะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ, สังวัตตะตุ.

คำแปล

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้มีเจริญ, ขอพระสงฆ์จงรับทราบ, ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวาย, เทียนพรรษา, กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้, ไว้ ณ. พระอุโบสถ (วิหาร) นี้, เพื่อเป็นพุทธบูชาตลอดพรรษา, ขออำนาจแห่งการถวายเทียนพรรษา, เพื่อเป็นพุทธบูชาตลอดพรรษานี้, ของข้าพเจ้าทั้งหลาย, จงเป็นไปเพื่อประโยชน์และความสุข, แก่ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย, แก่ปวงชนทั้งหลาย, มีมารดาบิดาเป็นต้นด้วย, สิ้นกาลนานเทอญ.

๑๑. คำถวายเทียนพรรษาพร้อมผ้าอาบน้ำฝน

อิมานิ มะยัง ภัณฑะ, วัสสิคะสาฎิกานิ, เจะ วัสสิคะปะทีปานิ จะ, สะปะริวารานิ, ภิกขุสังฆัสสะ, โอโธชะยามะ, สาธุ โน ภัณฑะ, ภิกขุสังโฆ, อิมานิ, วัสสิคะสาฎิกานิ, เจะ, วัสสิคะปะทีปานิ จะ, สะปะริวารานิ, ปะภูคคัณหาตุ, อัมหากัญเจะ, มาตาปิตุ อาทินัญเจะ, ปียะชะนัง, ทิมะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

คำแปล

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้มีเจริญ, ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย, ผ้าอาบน้ำฝน และเทียนพรรษา, กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้, แต่พระภิกษุสงฆ์, ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ, ผ้าอาบน้ำฝนและเทียนพรรษา, กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้, ของข้าพเจ้าทั้งหลาย, เพื่อประโยชน์และความสุข, แก่ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย, แก่ปวงชนทั้งหลาย, มีมารดาบิดาเป็นต้นด้วย, สิ้นกาลนานเทอญ.

๑๒. คำถวายผ้ากฐิน

อิมัง กันต, สะปะริวารัง, กะฐินะจีวะระทุสสัง, สังฆัสสะ, โอลุ-
ชะยามะ, สาธุ โน กันต, สังโฆ, อิมัง, สะปะริวารัง, กะฐินะทุสสัง,
ปฏิคคัณหาคู, ปฏิคคะเหตวา จะ, อิมินา ทุสเสนะ, กะฐินัง, อัตตะระตุ
อัมหากัง, ทัมะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

คำแปล

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ, ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ขอน้อมถวาย, ผ้ากฐินจีวร,
กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้, แด่พระภิกษุสงฆ์, ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับผ้ากฐิน,
กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้, รับแล้วจงกรานกฐินด้วยผ้านี้, เพื่อประโยชน์
และความสุข, แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, สิ้นกาลนานเทอญ.

๑๓. คำถวายสลากภัตต์

เอตานิ มะยัง กันต, ภัตตานิ, สะปะริวารานิ, อะสุกัฏฐานะ,
ฐะปิตานิ, สังฆัสสะ, โอลุชะยามะ, สาธุ โน กันต, สังโฆ, เอตานิ,
ภัตตานิ, สะปะริวารานิ, ปฏิคคัณหาคู, อัมหากัง, ทัมะรัตตัง, หิตายะ,
สุขายะ.

คำแปล

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ, ภัตตาหารกับทั้งบริวารทั้งหลาย, ซึ่งตั้งไว้
ณ ที่โน้นนั้น, ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ขอน้อมถวาย, แด่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุ
สงฆ์จงรับ, ภัตตาหารกับทั้งบริวารเหล่านั้น ของข้าพเจ้าทั้งหลาย, เพื่อประโยชน์
และความสุข, แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ.

๑๔. คำขอบวชชี

เอสาหัง กันต, สุจิระปะรินิพพุตัมปี, ตัง กะคะวันตัง สาระณัง
กัจฉามิ, ฌัมมัญจะ ภิกขุสังฆัญจะ, บัพพัชชัง มัง กันต, สังโฆ ชาเรตุ
อัสชะตักเก ปาณูปตัง, สาระณัง กะตัง. (พระสงฆ์รับสาธุ)

คำแปล

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าขอถึงสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า แม่เสด็จดับขันธ
ปรินิพพานานแล้ว กับทงพระธรรมและพระสงฆ์ว่าเป็นสรณะที่พึ่งที่ระลึก ขอ
พระสงฆ์จงจำข้าพเจ้าไว้ว่าเป็นผู้บวชในพระธรรมวินัย ผู้ถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะ
ตลอดชีวิต ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป (จากหนังสือสมาทานศีล ๘ ต่อไป)

๑๕. คำอธิษฐานเวลายกของที่จะบริจาคเป็นทาน

(ตักบาตร)

สุทินนัง วัตะเต เม ทานัง อาสะวักขะยะวะหัง นิพพานัง โหตุ.
ขอทานของข้าพเจ้าที่เห็ดแล้วนี้ จงเป็นเครื่องนำมาซึ่งความสันติเกเลสให้ถึงนิพพาน
เถิด.

๑๖. คำชักผ้าป่าที่เขาทอดทิ้งไว้

อิทัง วัตถัง อัสสามักัง บังสูกุลละจิวะรัง มัยหัง ปาปฺพลาตี.

ผ้าบังสกุลจิวร อันหาเจ้าของมิได้นี้ ย่อมถึงแก่เรา.

๑๗. คำชักผ้าป่าที่มีเจ้าของคอยรับพร

อิทัง วัตถัง สัสสามักัง บังสูกุลละจิวะรัง มัยหัง ปาปฺพลาตี.

ผ้าบังสกุลจิวร อันมีเจ้าของ ย่อมถึงแก่เรา,

๑๘. คำลาสิกขา (ลีลา)

ผู้จะลาสิกขาพึงแสดงอาบัติ แล้วเข้าไปหาพระที่เป็นประธาน กราบ ๓ ครั้ง
แล้วว่า นะโม.....๓ จบ แล้วกล่าวคำลาสิกขาดังนี้ “ข้าพเจ้าขอปฏิญาณว่า
ไม่สามารถประพฤติพรหมจรรย์เป็นภิกษุต่อไปได้ ลีลาขังปัจจัจจามิ กิหิตี มัง
ธาเรละ = ข้าพเจ้าขอลาสิกขา ขอท่านทั้งหลาย จงจำข้าพเจ้าว่าเป็นคฤหัสถ์
ณ บัดนี้” (ว่า ๓ หน) พระผู้เป็นประธานชักสังฆาฏิออกจากบ่า กราบ ๓ ครั้ง
เปลี่ยนผ้าถุงใหม่แล้วกลับมาที่เดิมสมาทานศีล ๕ จบกราบ ๓ ครั้ง ตั้งใจฟังโอวาท
ถวายไทยทาน (ถ้ามีย) พระสงฆ์อนุโมทนาเป็นเสร็จพิธี.

๓๙. ข้อปฏิบัติสำหรับผู้ที่จะบวช

การบวชมิใช่เป็นเรื่องง่าย หรือทำกันเล่นๆ ผู้ที่จะบวชจะต้องตั้งใจจริง มิเช่นนั้นจะไม่เกิดประโยชน์อันใด ดีไม่ดีจะเป็นการทำลายศาสนาโดยไม่รู้ตัว

คำว่า “บวช” มาจากศัพท์บาลีว่า ปะ+วะชะ แปลว่า เว้นไปหมด หรือสละทุกอย่าง คือ เว้นจากการกระทำหรือสละทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับฆราวาสอกเสีย แล้วมาประพฤติปฏิบัติตามธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า เป็นการมาฝึกหัดบังคับตนเอง

ด้วยเหตุนี้ทางสำนักสวนวรางจึงจำเป็นต้อง คัดเลือกเฉพาะผู้ที่มีศรัทธา และตั้งใจจริงเท่านั้น เพื่อประโยชน์แก่ตัวผู้บวชเองและแก่พระศาสนาด้วย จึงต้องมีการเข้มงวดระเบียบต่างๆ บางอย่าง ฉะนั้นผู้ที่จะบวชจะต้องคิดให้รอบครอบเสียก่อน เพราะถ้าคิดว่าจะบวชเพื่อสบายแล้ว นั้นผิดจุดประสงค์ของการบวช โดยผู้ที่จะบวชจะต้องมาฝึกหัดปฏิบัติอยู่ทั่วก่อนตามระเบียบของสำนักที่วางไว้คือ—

๑. จะต้องมาโกนหัวถือศีล ๘ บวชเนาอยู่วัดเป็นเวลา ๑ เดือน หรืออย่างน้อย ๒๐ วัน และจะออกจากนอกสำนักไปไม่ได้ นอกจากว่ามีกิจธุระจำเป็น
๒. ฝึกทานข้าววันละ ๑ มื้อ
๓. ฝึกซ้อมคำขอบรรพชาอุปสมบท ให้ว้พระสวดมนต์แปล โดยเฉพาะคำขอบรรพชาอุปสมบทจะต้องให้ได้ มิเช่นนั้นจะไม่มีสิทธิ์บวช
๔. จะต้องเลิกละอบายมุข หมากพลู บุหรี่ สิ่งเสพติดทุกชนิด
๕. การจัดงานบวชจะต้องจัดอย่างชาวพุทธ ประหยัดปราศจากอบายมุขทุกชนิด

๒๐. ข้อปฏิบัติสำหรับผู้ศึกษาและปฏิบัติธรรม

๑. ฉันทร่วมในบาตรวันละมื้อ
 ๒. ถือน้ำโดยในบัจจยัส
 ๓. หมากพลูบุหรี สิ่งเสพติดพึงเว้นขาด
 ๔. ประกาศสัจธรรมคำสอนอันแท้จริง
 ๕. เว้นสอนสิ่งมงาย เจริจงานวิชา ไสยศาสตร์
 ๖. ฟาดฟันต่อต้านอบายมุขทุกชนิด
 ๗. อุทิศตนเพื่องานศาสนา
 ๘. ตั้งหน้าศึกษาและปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง
 ๙. ไม่มุ่งหวังแสวงหาลาภสักการะ
 ๑๐. มุ่งหน้าละกิเลสตัณหา
 ๑๑. เจริญภาวนาอยู่เนืองนิจ
 ๑๒. เป็นกัลยาณมิตรของปวงชน
 ๑๓. งดรับนิมนต์งานทุกชนิดที่ประกอบด้วยอบายมุข
- เล่นการพนัน เลี้ยงสุรายาเมา โดยไม่เคารพต่อกฐินาถ
และศีลธรรมอันดีงาม

วัดจะหมดความหมาย

เมื่อความมงมงาย และอบายมุขเต็มวัด

๒๑. คำขอบรรพชาอุปสมบท

กุลบุตรผู้มีศรัทธามุ่งบรรพชาอุปสมบท พึงรับผ้าไตรจากผู้มอบให้อุ้ม
ประณมมือเข้าไปในท่ามกลางสงฆ์ วางผ้าไตรไว้ข้างตัวด้านซ้าย รับเครื่องสักการะ
ถวายแก่พระอุปัชฌาย์ แล้วกราบด้วยเบญจางคประดิษฐ์ ๓ ครั้ง นั่งคุกเข่าอุ้มผ้า
ไตรประณมมือเปล่งวาจา ถึงสรณะและขอบรรพชาว่า.-

๑. เอสาหัง กันเต
ทุติยัมปาหัง กันเต
ตะติยัมปาหัง กันเต	}	สุจิระประรินิพพุตัมปิ, ตัง กะคะวันตัง สาระณัง
กัจจามิ, รัมมัญจะ กิกขุสังฆัญจะ, ละเภยาหัง
กันเต, ตัสสะ กะคะวะโต, รัมมะวินะเย
ปัพพะชัง, <u>ละเภยยัง อุปะสัมปะทัง,</u>
๒. อะหัง กันเต
ทุติยัมปิ อะหัง กันเต
ตะติยัมปิ อะหัง กันเต	}	ปัพพะชัง ยาจามิ, อิมานิ กาสายานิ วัตถานิ
กะเทตตะวา, ปัพพาเชละ มัง กันเต,
อะนุกัมปัง อุปาทายะ,

ถ้าบวชเป็นสามเณรให้ ยกคำว่า "ละเภยยัง อุปะสัมปะทัง" ออกเสีย,

ในลำดับนั้น พระอุปัชฌาย์รับเอาผ้าไตรจากผู้บวชวางไว้หน้าตัก แล้ว
กล่าวสอนถึงพระรัตนตรัยเป็นต้น และบอก "ตะจะปัญจะกะกัมมัญฐาน" ให้ว่า
ตามไปที่ละบท โดยอนุโลม และปฏิโลม ดังนี้.-

๓. เกสา โลมา นะชา ทันตา ตะโจ (อนุโลม)
 ตะโจ ทันตา นะชา โลมา เกสา (ปฏิโลม)

ครั้นสอนแล้วพระอุปัชฌาย์ชักอังสะออกจากไตรสวมให้แล้ว ส่งให้ออก
ไปครองไตรจีวรตามระเบียบ ครั้นเสร็จแล้วเข้าไปหาพระอาจารย์ รับเครื่องสักการะ
ถวายท่านแล้วกราบ ๓ หน นั่งคุกเข่า ประณมมือเปล่งวาจาขอสรณะและศีลดังนี้

๔. อะหัง กัณเฑ
 ทุตติยัมปิ อะหัง กัณเฑ } สระระณะสี่ล้ง ยาจามิ,
 ตะตติยัมปิ อะหัง กัณเฑ }

ลำดับนั้นพระอาจารย์กล่าวคำนมัสการนำ ให้ผู้มุ่งบรรพชาว่าตามไปดังนี้.-

๕. นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ, (ว่า ๓ ทน)
 แต่ั้นพระอาจารย์พึงสั่งด้วยคำว่า “เอวัง ะเทหิ” หรือ “ยะมะหัง
 ะทามิ ตัง ะเทหิ” พึงรับว่า “อามะ กัณเฑ”

ครั้นแล้วท่านนำไปเปล่งวาจาว่าสรณคมน์ตามไปที่ละพากย์ดังนี้.-

พุทฺธัง	}	สระระณัง กัจจามิ,	
ธัมมัง			
สังฆัง			
ทุตติยัมปิ			พุทฺธัง
ทุตติยัมปิ			ธัมมัง
ทุตติยัมปิ			สังฆัง
ตะตติยัมปิ			พุทฺธัง
ตะตติยัมปิ			ธัมมัง
ตะตติยัมปิ	สังฆัง		

เมื่อจบแล้วท่านบอกว่า “ติสระระณะกะมะนัง นิฎฐิตัง” ให้พึงรับว่า
 “อามะ กัณเฑ” ลำดับนั้นพระอาจารย์จะบอกให้รู้ว่า การบวชเป็นสามเณรสำเร็จ
 ด้วยสรณคมน์เพียงเท่านี้ ที่นี้พึงสมาทานสิกขาบท ๑๐ ประการ ว่าตามท่านดังนี้.-

๑. ปาณาติปาตา เวระมณี
๒. อทินนาทานา เวระมณี

๓. อะพริทัมจะรียา เวระมะณี
๔. มุสาวาทา เวระมะณี
๕. สุราเมระยะมัจชะปะมาทัญญานา เวระมะณี
๖. วิกาละโกชะนา เวระมะณี
๗. นัจจะกัตะวาทีตะวิสสุกะทัสสะนา เวระมะณี
๘. มาลาคันธะวิเลปะนะ ธารณะมัตตะนะ วิภูสะนัญญานา เวระมะณี
๙. อุจาสะยะนะมะหาสะยะนา เวระมะณี
๑๐. ชาตะรุประชะตะปะฎีกะกะหะณา เวระมะณี

อิมานี ทะสะ สิกขาปะทานิ สะมาทียามิ. (ว่า ๓ หน)

ลำดับนั้น สามเณรพึงรับบาตร อ้อมเข้าไปหาพระอุปัชฌาย์ในท่ามกลาง
สงฆ์วางไว้ข้างตัวด้านซ้าย รับเครื่องสักการะถวายท่าน แล้วกราบ ๓ หน นั่งคุกเข่า
ประณมมือกล่าวคำขอนิสัย ว่าดังนี้.-

๖. อะหัง กันเต
 ทุติยัมปี อะหัง กันเต
 ตะติยัมปี อะหัง กันเต
- } นิสสะยัง ขาจาโม,

<p>พระอุปัชฌาย์กล่าวคำว่า</p> <p>โอปายักัง</p> <p>ปะฎิรูบัง</p> <p>ปาสาทีเคนะ สัมปาเทหิ,</p>	<p>สามเณรพึงรับว่า</p> <p>สาธุ กันเต</p> <p>สาธุ กันเต</p> <p>สาธุ กันเต</p>
--	--

อุปัชฌาโย เม กันเต โหหิ (ว่า ๓ หน)
 อัจชะตักเคทานิ เถโร, มัยหัง กาโร, อะหัมปี เถรสสะ กาโร, (ว่า ๓ หน)
 (สำหรับการบวชเป็นสามเณรพึงจบเพียงขอนิสัยเท่านั้น)

๗. เสร็จแล้วกราบ ๓ หน ลำดับนั้น พระอุปัชฌาย์แนะนำสามเณรไปตามระเบียบ
 แล้วพระอาจารย์ผู้เป็นกรรมวาจา (คู่สวด) เอาบาตรมีสายคล้องตัวผู้บวช บอก
 บาตรและจีวร ผู้บวชพึงรับว่า “อามะ กันเต” ๔ หน ดังนี้.-

คำบอกบาตรจิร

คำรับ

๑. อะยันเต บัตโต	อามะ กันเต
๒. อะยัง สังฆาญิ	อามะ กันเต
๓. อะยัง อุตตะราสังโก	อามะ กันเต
๔. อะยัง อันตะระวาสะโก	อามะ กันเต

๘. ต่อจากนั้น พระอาจารย์ท่านบอกให้ออกไปข้างนอกว่า “กัจจะ อะมูมิ โอกาเส ติญญาหิ” ฟังถอยออกลุกขึ้นไปยืนอยู่ที่ที่กำหนดไว้ พระอาจารย์ท่านสวดสมมุติตนเป็นผู้สอนซ่อม แล้วออกไปสวดตามอันตราสิกขธรรม ให้ฟังรับว่า “นัตถิ กันเต” ๕ หน “อามะ กันเต” ๘ หน ดังนี้.—

ถาม

ตอบ

๑. กุญฺฐัง	นัตถิ กันเต
๒. กัณโฑ	นัตถิ กันเต
๓. กิลาโส	นัตถิ กันเต
๔. โสโส	นัตถิ กันเต
๕. อะปะมาโร	นัตถิ กันเต
๑. มะนุสโสส	อามะ กันเต
๒. ปุริโสส	อามะ กันเต
๓. กุขิสโสส	อามะ กันเต
๔. อะนะโณส	อามะ กันเต
๕. หนะสึ ราชะกะโก	อามะ กันเต

ถาม	ตอบ
๖. อะนุญญาโตสี มาตาปิตุหิ	อามะ กันเต
๗. परिपूर्णवेत्सत्วิत्तो	อามะ กันเต
๘. परिपूर्णันเต ปีตตะจิวะรัง	อามะ กันเต
๑. กิณาโมสี	อะหัง กันเต.....นามะ
๒. โก นามะ เต อุปัชฌาโย,	อุปัชฌาโย เม กันเต อายัสมา
นามะ

ถ้าตอบพร้อมกันให้เปลี่ยน “อุปัชฌาโย เม” เป็น “อุปัชฌาโย โน”
 ช่องที่.....ไว้ ข้อที่ ๑. เป็นชื่อฉายาของผู้บวช ซึ่งอุปัชฌาย์เป็น
 ผู้ตั้งให้ ส่วนช่องที่.....ไว้ ข้อที่ ๒. เป็นชื่อฉายาของอุปัชฌาย์

ครั้นสวดซ้อมแล้ว ท่านกลับเข้ามาสวดเรียกอุปสัมปทาเปกขะ (สามเณร)
 ฟังเข้ามาในท่ามกลางสงฆ์ กราบลงตรงหน้าพระอุปัชฌาย์ ๓ หน แล้วนั่งคุกเข่า
 ประณมมือ เปล่งวาจาขออุปสมบท ดังนี้.-

๕. สังฆัม กันเต
 ทุตติยัมปิ กันเต สังฆัง
 ตะตติยัมปิ กันเต สังฆัง) อุปะสัมปะทัง ยาจามิ, อุลลุมปะตุ มัง
 กันเต, สังโฆ อะนุกัมมัง อุปาทายะ.

ในลำดับนั้น พระอุปัชฌาย์กล่าวเผด็จสงฆ์แล้ว และพระอาจารย์
 (คู่สวด) สวดสมมุติตน ถามอันตรายิกขกรรมอุปสัมปทาเปกขะ ฟังรับว่า “นัตถิ
 กันติ” ๕ หน “อามะ กันเต” ๘ หน บอกชื่อตนและชื่ออุปัชฌาย์ โดยนัย
 หนหลัง แต่นั้นฟังนั่งฟังท่านสวดกรรมวาจาอุปสมบทไปจนจบ ครั้นจบแล้วเอา
 บาตรออกจากตัว แล้วฟังกราบ ๓ หน นั่งพับเพียบประณมมือฟังพระอุปัชฌาย์
 บอกอนุศาสน์ไปจนจบแล้วรับว่า “อามะ กันเต” แล้วกราบ ๓ หน ถวายไทยทาน
 กรวดน้ำเป็นอันเสร็จพิธี

คำขอบรรพชาภาคคู่

๑. เอเต มะยัง ภันเต
 ทุตติยัมปี มะยัง ภันเต
 ตะตติยัมปี มะยัง ภันเต } สุจิระประวีณพุตัมปี, ตัง ณะกะวันตัง สระระณัง
 กัจฉามะ, ฐัมมัญจะ ภิกขุสังฆัญจะ, ละเภยยามะ
 มะยังภันเต, ตัสสะ ณะกะวะโต, ฐัมมะวินะเย
 ปัพพะชัง, ละเภยยามะ อุปะสัมปะทัง,
๒. มะยัง ภันเต
 ทุตติยัมปี มะยัง ภันเต
 ตะตติยัมปี มะยัง ภันเต } ปัพพะชัง ยาจามะ, อิมานิ กาสายานิ
 วัตถานิ คณะตะวา, ปัพพะชอะ โน ภันเต,
 อะนุกัมปัง อุปาทายะ,
๓. เกสา โลมา นะขา ทันตา ตะโจ (อนุโลม) }
 ตะโจ ทันตา นะขา โลมา เกสา (ปฏิโลม) } ว่าตามพระอุปัชฌาย์
๔. อะหัง ภันเต
 ทุตติยัมปี อะหัง ภันเต
 ตะตติยัมปี อะหัง ภันเต } สระระณะสลัง ยาจามิ,
๕. คำขอสระณะและสมาทานศีล ๑๐ ข้อ นั้นเหมือนเดิมทุกประการ
๖. มะยัง ภันเต
 ทุตติยัมปี มะยัง ภันเต
 ตะตติยัมปี มะยัง ภันเต } นิสสะยัง ยาจามะ,
 อุปัชฌายะ โน ภันเต โหหิ (ว่า ๓ คน).....(พึงรับ สาธุ ภันเต ๓ คน)
 อัสสะตักเคทานิ เถโร, อัมหากัง ภโร, มะยังปี เถรสสะ ภารา, (๓ คน)
๗. พระอาจารย์พึงบอกบาตรจีวร พึงรับ "อามะ ภันเต" ๔ คน
๘. พระอาจารย์สวดถามอันตราภิกขกรรม พึงรับ "นัตถิ ภันเต" ๕ คน รับ
 "อามะ ภันเต" ๘ คน.
๙. สังฆัม ภันเต
 ทุตติยัมปี ภันเต สังฆัง
 ตะตติยัมปี ภันเต สังฆัง } อุปะสัมปะทัง ยาจามะ, อุลลุมปะตุ โน
 ภันเต, สังโฆ อะนุกัมปัง อุปาทายะ.

หมายเหตุ บวชเณรพึงตัดคำขีดเส้นใต้ "ละเภยยามะ อุปะสัมปะทัง" ออก
 และว่าถึงเพียงข้อ ๖ เท่านั้น

๒๒. คำอธิษฐานเข้าพรรษา

อิมัสัมมิง อวาเส อิมัง เตมาสัง วัสสัง อุเปมิ (ว่า ๓ จบ)

๒๓. คำปวารณาออกพรรษา

สังฆัม	กันต	} ปะวารเม ทิฏฐะนะ วา, สุตนะ วา ปะริสังกัชะ วา, วะทันตุ มัง อายัสมันโต, อะนุกัมปัง อุปาทายะ, บัสสันโต ปะฏิกักระริสสามิ,
ทุติยัมปี	กันต สังฆัง	
ตะติยัมปี	กันตะ สังฆัง	

๒๔. วิธีแสดงอาบัติ

(ผู้แสดงพรรษาอ่อนกว่า)

สัพพา ตา อาบัติติโย อโรเจมิ (ว่า ๓ จบ)

สัพพา ละหุกา อาบัติติโย อโรเจมิ (ว่า ๓ จบ)

อะหัง กันต สัมพะหุลา นานาวัตตุกาโย อาบัติติโย อาปัชชิง
ตา ตุมหะ มุเล ปะฏิเทเสมิ

(ผู้รับพรรษาอ่อนกว่า) บัสสะลี อวุโส ตา อาบัติติโย

(ผู้แสดงพรรษาอ่อนกว่า) อุกาสะ อามะ กันต บัสสามิ

(ผู้รับพรรษาแก่กว่า) อายะติง อวุโส สังวะเรยชาติ

(ผู้แสดงพรรษาอ่อนกว่า) สาธุ สุกฺกุ กันต สังวะริสสามิ

ทุติยัมปี สาธุ สุกฺกุ กันต สังวะริสสามิ

ตะติยัมปี สาธุ สุกฺกุ กันต สังวะริสสามิ

นะ ปุเนวัง กะริสสามิ (ผู้รับว่า) สาธุ

นะ ปุเนวัง ภาสิสสามิ (ผู้รับว่า) สาธุ

นะ ปุเนวัง จินตะยิสสามิ (ผู้รับว่า) สาธุ

(ผู้แสดงพรษาแก่กว่าว่า)

สัพพา ตา อาบัติโย อโรเจมิ (ว่า ๓ หน)

สัพพา ละหุกา อาบัติโย อโรเจมิ (ว่า ๓ หน)

อะหัง อาวุโส สัมพะหุลา นานาวัตถุกาโย อาบัติโย อาบิริง

ตา ตุษะ มุเล ปะฎิเทเสมิ

(ผู้รับพรษาอ่อนกว่าว่า)

อุกาสะ บัสสะละ กันเต ตา อาบัติโย

(ผู้แสดงพรษาแก่กว่าว่า)

อามะ อาวุโส บัสสามิ

(ผู้รับพรษาอ่อนกว่าว่า)

อายะติง กันเต สังวะเรยยะละ

(ผู้แสดงพรษาแก่กว่าว่า)

สาธุ สุกฺขุ อาวุโส สังวะริสสามิ

ทุติยัมปี สาธุ สุกฺขุ อาวุโส สังวะริสสามิ

ตะติยัมปี สาธุ สุกฺขุ อาวุโส สังวะริสสามิ

นะ ปุเนวัง กะริสสามิ (ผู้รับว่า) สาธุ

นะ ปุเนวัง ภาสิสสามิ (ผู้รับว่า) สาธุ

นะ ปุเนวัง จินตะยิสสามิ (ผู้รับว่า) สาธุ

๒๕. กิจที่ต้องลาพรษาหรือสัตตาทะ

เมื่อมีกิจจำเป็นตามที่วินัยบัญญัติให้ลาได้ ภิกษุจะลาพรษาไป ภายใน ๗ วัน วิธีลานั้นบางแห่งเป็นแต่ทำความอาลัยไว้เท่านั้น บางแห่งมีวิธีคือต้องบอกแก่ภิกษุรูปใดรูปหนึ่ง ดังนี้

สัตตาทะกระณะยั้ง กิจจัง เม อตฺถิ, ตัสสะมา มะยา กันตัพพัง อิมัสสะมิง สัตตาทัพ กันตะเร นีวัตติสสามิ

กิจที่ต้องทำสัตตาทะของผมมีอยู่ เพราะฉะนั้น ผมจำต้องไป, ผมจักกลับมาภายใน ๗ วัน

๒๑. คำพินทุผ้า

(ก่อนจะใช้)

อิมัง พินทุกับบัง กะโรมิ

คำอธิษฐาน

(ก่อนจะใช้ผ้า ๓ ผืนนี้ เรียกว่าไตรครอง)

สังฆาฏิ,	อิมัง	สังฆาฏิ	อะธิฐามิ
จีวร,	อิมัง	อุตตะราสังกั	อะธิฐามิ
สบง	อิมัง	อันตะระวาสะกั	อะธิฐามิ
ผ้าอาบน้ำฝน.	อิมัง	วัสสกะสาฎิกั	อะธิฐามิ
บาตร,	อิมัง	ปัตตัง	อะธิฐามิ

คำเสียดสละ

(จีวรเป็นนิสัคคีย์ เพราะอยู่ปราศจากเขตล่วงราตรี หรือเก็บผ้าอดิแรกไว้เกิน ๑๐ วัน)

อิทัง เม ภันเต จีวะรัง รัตติวิปปะวุตถัง อัญญัตตะระ ภิกขุ-
สัมมะติยา นิสัคคิยัง อิมาทัง อายัสสะมะโต นิสัสซามิ.

(ถ้า ๒ ผืนว่า ทังวิจีวะรัง ถ้าทั้ง ๓ ผืนว่า ตังจีวะรัง)

คำคืน

อิมัง จีวะรัง อายัสสะมะโต ทัมมิ

คำวิกัปป์

(ทำให้เป็น ๒ เจ้าของร่วมกัน)

อิมัง จีวะรัง ตุຍ်หัง วิกัปเปมิ (ถ้าหลายผืนว่า อิมานิ จีระรานิ ตุຍ်หัง วิกัปเปมิ)

คำถอน

(สละสิทธิ์ในผ้านั้น)

อิมัง จีวะรัง มัยหัง สันตะกั ปะริกุกฺขะ (ปะริกุกฺขะละ) वा
วิสัสซเหหิ (วิสัสซะละ) वा ยะถาปัจจะยัง वा กะโรหิ (กะโรละ)

(ในวงเล็บสำหรับผู้ถอน พรราชาอ่อนกว่า)

๒๗. แบบกรรมวาจาสวดให้ผ้ากฐิน

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (ว่า ๓ จบ)
 สุณาตุ เม ภันเต สังโฆ, อิทัง สังฆัสสะ กะฐินะทุสสัง อุปันนัง,
 ยะที สังฆัสสะ บัตตะกัลลัง, สังโฆ อิมัง กะฐินะทุสสัง อาหัสสะมะโต
 (.....) ทะทายะ, กะฐินัง อัตตะริตุง, เอสา ญัตติ,

สุณาตุ เม ภันเต สังโฆ, อิทัง สังฆัสสะ กะฐินะทุสสัง อุปันนัง,
 สังโฆ อิมัง กะฐินะทุสสัง อาหัสสะมะโต (.....) เทติ, กะฐินัง
 อัตตะริตุง, ยัสสาหัสสะมะโต ชะมะติ, อิมัสสะ กะฐินะทุสสัสสะ
 อาหัสสะมะโต (.....) ทานัง, กะฐินัง อัตตะริตุง, โส ตุณะหัสสะ
 ยัสสะ นกชะมะติ, โส ภาเสยยะ,

ทินนัง อิทัง สังฆะ, กะฐินะทุสสัง อาหัสสะมะโต (.....),
 กะฐินัง อัตตะริตุง, ชะมะติ สังฆัสสะ สัสสะมา ตุณะหี, เอะวะเมตัง,
 ธาระขามิ. (ในวงเล็บนั้นให้ใส่ชื่อผู้ครองกฐิน)

๒๘. คำอธิษฐานผ้ากฐิน

(สังฆาฏิ) อิมายะ สังฆาฏิยา กะฐินัง อัตตะรามิ (ว่า ๓ จบ)

(จีวร) อิมินา อุตตะราสังเคนะ กะฐินัง อัตตะรามิ (ว่า ๓ จบ)

(สบง) อิมินา อันตะระวาสะเคนะ กะฐินัง อัตตะรามิ (ว่า ๓ จบ)

๒๙. คำอนุโมทนากฐิน

อัตตะตัง อาวุโส (ภันเต) สังฆัสสะ กะฐินัง ฐัมมิโก กะฐินัตถาโร
 อะนุโมทะถะ (ว่า ๓ จบ) ในวงเล็บสำหรับมีภิกษุอื่นที่มีพรรษามากกว่าผู้ครอง
 กฐินแล้วพระสงฆ์ทั้งปวงกล่าวอนุโมทนาต่อไปว่า

อัตตะตัง ภันเต (อาวุโส) สังฆัสสะ กะฐินัง ฐัมมิโก กะฐินัตถาโร
 อะนุโมทามะ (ว่า ๓ จบ) ในวงเล็บสำหรับมีภิกษุอื่นที่มีพรรษามากกว่าผู้ครองกฐิน

๓๐. คำอุปโลภนักษัตร (แบบ ๒ รูป)

รูปที่ ๑ ตั้งพัตว้า

ฝ่ากฐินทานกับทั้งฝ่าอันสังสรวารทั้งปวงนี้ เป็นของ
 พร้อมด้วย.....ผู้ประกอบด้วยศรัทธา อุตสาหะพร้อมเพรียงกันนำมาถวาย,
 แต่พระภิกษุสงฆ์ผู้จำพรรษาถ้วนไตรมาส ในอาวาสนี้,

ก็แลฝ่ากฐินทานนี้, เป็นของบริสุทธ์ ดุจเลื่อนลอยมาโดยนภากาศ,
 แล้วหยาดตกลงในท่ามกลางสงฆ์ มิได้จำเพาะเจาะจงแก่พระภิกษุรูปใดรูปหนึ่ง,
 มีพระบรมพุทธานุญาตไว้ว่า, ให้พระสงฆ์ทั้งปวงยินยอมอนุญาตให้แก่ภิกษุรูปหนึ่ง,
 ซึ่งมีจีวรอันเก่า หรือมีจีวรอันคร่ำคร่า, หรือมีสติปัญญาสามารถ อาจจะทำ
 กฐินต์ถาวรกิจ ให้ถูกต้องตามวินัยนิมมบรมพุทธานุญาตได้,

บัดนี้ พระสงฆ์ทั้งปวง จะเห็นสมควรแก่ภิกษุรูปใด, จงพร้อมกัน
 ยินยอมยกให้แก่ภิกษุรูปนั้นเทอญ (ไม่ต้องสาธุ)

รูปที่ ๒ ตั้งพัตว้า

ฝ่ากฐินทาน กับทั้งฝ่าอันสังสรวารทั้งปวง, ข้าพเจ้าพิจารณาแล้ว
 เห็นสมควรแก่.....เป็นผู้มีสติปัญญาสามารถ อาจจะทำกฐินต์ถาวรกิจ
 ให้ถูกต้องตามพระบรมพุทธานุญาตได้, ถ้าพระภิกษุรูปใดเห็นไม่สมควรจงทักท้วง
 ขึ้นในท่ามกลางสงฆ์ (หยุดคิดหนึ่ง) ถ้าเห็นสมควรแล้วไซ้จริงให้สัททस्थ्य
 สาธุการขึ้นให้พร้อมกันเทอญ (พระสงฆ์รับสาธุ)

หมายเหตุ ที่ละไว้.....ออกชื่อเจ้าภาพและญาติมิตร สำหรับรูปหนึ่ง,

ออกชื่อพระที่ครองกฐิน สำหรับรูปที่สอง

๓๑. คำทำวัตรพระ

(ยืนขึ้นว่า) อุทาสะ วันทาภิ ภันเต, สัพพัง อะปะราธัง ชะมะละ
เม ภันเต, มะยา กะตัง ปุญญัง สามินา อะนุโมทิตัพพัง, สามินา กะตัง
ปุญญัง มัยหัง ทาทัพพัง สาธุ, สาธุ อะนุโมทามิ,

(นั่งคุกเข่า มือทั้งสองประคองพานดอกไม้ รูปเทียนไว้เสมอออกแล้วกล่าว
คำขอขมาดังนี้) สัพพัง อะปะราธัง ชะมะละ เม ภันเต (ถวายเครื่องสักการะ
กราบ ๓ ครั้ง แล้วกล่าวคำว่า) อุทาสะ ทวารัตตะเยนะ กะตัง สัพพัง
อะปะราธัง ชะมะละ เม ภันเต

(ผู้รับขมาว่า) อะหัง ชะมามิ ตะยาปี เม ชะमितัพพัง (ถ้ามีผู้ขอ
หลายรูปเปลี่ยน “ตะยาปี” เป็น “ตุมเหหิปี”

(ผู้ขอขมาว่า) ชะมามิ ภันเต (ถ้ามีผู้ขอหลายรูปเปลี่ยน “ชะมามิ”
เป็น “ชะมามะ” (กราบ ๓ ครั้ง ยืนขึ้นว่า)

วันทาภิ ภันเต, สัพพัง อะปะราธัง ชะมะละเม ภันเต, มะยา
กะตัง ปุญญัง สามินา อะนุโมทิตัพพัง, สามินา กะตัง ปุญญัง มัยหัง
ทาทัพพัง สาธุ, สาธุ, อะนุโมทามิ (กราบ ๓ ครั้ง)

หมายเหตุ วันขึ้น ๑๓ ค่ำ เดือน ๑๐ ของทุกปีเป็นวันทำวัตร ท่านอาจารย์พุทธทาส ที่สวนโมกข์

๓๒. คำนำถวายดอกไม้ รูป เทียน

ในวันมาฆบูชา ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓

(นำ) หันทะ มะยัง พุทธัสสะ กะกะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส
ว่านะโม ๓ จบ แล้วนำ

อัชชายัง มาฆะปุณณะมี สัมปัตตา, มาฆะนักษัตตะนะ ปุณณะจันโท
ยุดโต, ยัตตะ ตะภาคะโต อะระหัง สัมมาสัมพุทธโ, จาตุรงค์เก
สภาวะกะสันนิปาเต, โอวาทะปาฏิโมกขัง อุททิสี,

ตะทา หี, อัทตะเตระธานี ภิกขุสะตานิ, สัพเพสังเขวะ
 ชีณาสะวานัง, สัพเพเต เอหิภิกขุกา, สัพเพปี เต อะนามันติตาวะ,
 ณะคะวะโต สันตักัง อาคะตา, เวพฺฐะเน ณะลันทะคะนิวาเป, มาฆะ-
 ปุณณะมิยัง วัฑฒะมานะกัจฉายายะ, ตัสสะมิณฺเจะ สันนิปาเต, ณะคะวา
 วิสุทฺฐโปสะถัง อะกาสิ, โอวาทะปาฏิโมกขัง อุททิส,

อะยัง อัมหากัง ณะคะวะโต, เอโกเยวะ สาวะกะสันนิปาโต
 อะโหสิ จาตุรงฺคิโก, อัทตะเตระธานี ภิกขุสะตานิ, สัพเพสังเขวะ
 ชีณาสะวานัง, มะยฺนทานิ, อิมัง มาฆะปุณณะมี, นกฺขัตตะสะมะยัง,
 ตักกาละสะทิสัง สัมปัตตา, สุจิริปะรินิพพุตัมปี ตัง ณะคะวันตัง
 อนุสสะระมานา, อิมัสมิงฺ ตัสสะ ณะคะวะโต, สักขิภูเต เจตฺติเย, อิเม
 ทฬฑาฑะทีปะระปูปะมาทิสักกาเร ณะเหตฺตะวา, อัตตะโน กายัง สักการุปะ-
 ธานัง ณะริตฺตะวา, ตัสสะ ณะคะวะโต, เตสฺสึณฺเจะ อัทตะเตระธานัง
 ภิกขุสะตานิ, ยะถากุจเจ กุณฺเณ อะนุสสะรันตา, อิมัง พุทฺธะปะฎิมัง
 (ในกรณีทีเวียนรอบสญฺุใช้ อิมัง ญฺุบั้ง), ติกขัตตุง ปะทักขินัง ณะริสสามะ,
 ยะถาคะทิตฺเทหิ สักกาเรหิ, ปุชฺชัง กุรฺมานา,

สาธฺุ โน ภันเต ณะคะวา สะสาวะกาสังโฆ, สุจิริปะรินิพพุโตปี,
 กุณฺเณหิ ณะระมานา, อิเม สักกาเร ปะฎิกคัลลหาตุ, อัมหากัง ทีฆะรัตตัง,
 หิตายะ สุขายะ.

คำแปล

วันนี้ ถึงวันมาฆะปุณณมี, เพ็ญเดือน ๓ พระจันทร์เต็มดวง, ประกอบ
 ด้วยมาฆนักษัตรฤกษ์, ตรงกับวันที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราทั้งหลาย,
 ได้ทรงแสดงโอวาทปาฏิโมกข์, ในที่ประชุมสาวกสงฆ์ อันประกอบด้วยองค์สี่,
 ครั้งนั้น ภิกขุ ๑,๒๕๐ รูป, ล้วนแต่พระชีณาสพอรหันต์, อุปสมบท
 ด้วยเอหิภิกขุอุปสัมปทา, ได้มาประชุมพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย, ในสำนัก

พระผู้มีพระภาคเจ้า, ณ. พระเวฬุวนาราม กะลันทกะนิวาปะสถาน, เวลาตะวัน
 บ่าย ในวันมาฆะปุณณมี, สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ทรงกระทำวิสุทธิอุโบสถ,
 ทรงแสดงโอวาทปาฏิโมกข์ ณ. ที่ประชุมชน,

การประชุมสาวกสงฆ์พร้อมด้วยองค์ ๔, ของพระผู้มีพระภาคเจ้าแห่งเรา
 ทั้งหลาย, ได้มีครั้งเดียวเท่านั้น, ภิกษุ ๑,๒๕๐ รูป ล้วนเป็นพระขีณาสพอรหันต์
 ทั้งสิ้น, บัดนี้เราทั้งหลาย, มาถึงวันมาฆปุณณมี นักขัตตสมัย, ซึ่งคล้ายกับวัน
 จาตุรงคสันนิบาตนั้นแล้ว, ระลึกถึงพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, แม้เสด็จ
 ปรินิพพานไปนานแล้ว, จึงพากันถือเครื่องสักการะ มีประทีป รูปเทียน ดอกไม้
 เป็นต้นเหล่านี้, ทำกายของตนให้เป็นที่ตั้งภาชนะรองรับเครื่องสักการะ, ระลึกถึง
 พระคุณตามเป็นจริงทั้งหลาย, ของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, จักกระทำ
 ประทักษิณพระพุทธรูปนี้ (พระสถูปนี้), สัณวาระ ๓ รอบ, กระทำการบูชา
 ด้วยเครื่องสักการะทั้งหลาย, ตามที่ข้าพเจ้าทั้งหลายถือไว้แล้ว,

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ, ดังข้าพเจ้าขอโอกาส, ขออัญเชิญพระผู้มีพระ-
 ภาคเจ้าพร้อมด้วยพระสงฆ์สาวก, แม้เสด็จปรินิพพานไปนานแล้ว, แต่ยังคงอยู่
 ด้วยพระคุณทั้งหลาย, จงทรงรับเครื่องสักการะเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย,
 เพื่อประโยชน์เพื่อความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ตลอดกาลนาน เทอญ.

๓๓. คำบูชาในวันวิสาขปุณณมี

(นำ) หันทะ มะยัง พุทฺธัสสะ กะกะวะโต ปุพฺพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เต
 ว่านะโม ๓ จบ แล้วนำ

ยะมัมหะ โข มะยัง กะกะวันตัง สาระณัง กะตา, โข โน
 กะกะวา สัตถา, ยัสสะ จะ มะยัง กะวะโต รัมมัง โรเจมะ, อะโหติ
 โข โส กะกะวา, มัชฌิเมสุ ชะนะปะเทสุ, อะริยะเกสุ มะนุสเสสุ อุปปันโน,
 ขัตติโย ชาติยา, โคตะโม โคตเตนะ, สักกะยะปุตโต สักกะยะกุลตา บัพพะชิตโต,
 สะเทวะเก โลเก สะมาระเก สะพรัหฺมะเก, สัสสะมะณะพราหฺมะณียา

ปะชายะ สะเทวะมะนุสสาชะ, อะนุตตะรัง สัมมาสัมโพธิง อะภิสัมพุทโธ,
 นิสสังสะยัง โข โส ณะกะวา, อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะ-
 สัมบันโน, สุคะโต โลกะวิฑู, อะนุตตะโร ปุริสัทธัมมะสาระถิ, สัตถา
 เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ณะกะวา,

สัระวาภาโต โข ปะนะ เตะนะ ณะกะวะตา ฐัมโม, สันทิฏฐิโก
 อะกาลิโก, เอหิภัสสิโก โอบะนะยิโก, บัจจัตถัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ,

สุปะฏิบันโน โข ปะนัสสะ ณะกะวะโต สาวะกะสังโฆ, อุชุ-
 ปะฏิบันโน ณะกะวะโต สาวะกะสังโฆ, ญาชะปะฏิบันโน ณะกะวะโต
 สาวะกะสังโฆ, สามะจิปะฏิบันโน ณะกะวะโต สาวะกะสังโฆ, ะกะทัง
 จัตตาริ ปุริสะชุกานิ, อัญญะ ปุริสะปุกะลา, เอตะ ณะกะวะโต สาวะกะ-
 สังโฆ, อาหุเนยโย ปาหุเนยโย, ทักขิเนยโย อัญชะลีกะระณียะ, อะนุตตะรัง
 ปุณฺณักเขตตัง โลกัสสะ,

อะยัง โข ปะนะ พุทธะปะฏิมา (ในกรณีเวียนรอบสถูปใช้ “อุโป”)
 ตัง ณะกะวันตัง อุทิสสะ ณะโต (ณะตา), ยาวะเทวะ ทัสสะเนนะ, ตัง
 ณะกะวันตัง อะนุตตะริตตะวา, ปะสาทะสังเวกะปะฏิลาภาชะ, มะยัง
 โข เอตะระหิ, อิมัง วิสาชะปุณฺณะมีกาลัง, ตัสสะ ณะกะวะโต, ชาติ-
 สัมโพธิณิททานะกาละ สัมมะตัง บัตตะวา, อิมัง ฐานัง สัมปัตตา, อิม
 ทังนชะ ทีปะธูปะปุพพาทิสักการะ ณะเหตฺวา, อัตตะโน กายัง สักการะปะ-
 ธานัง ณะริตฺวา, ตัสสะ ณะกะวะโต, ะธากุจเจ กุณเ อนะสุสสะรันตา,
 อิมัง พุทธะปะฏิมา (ในกรณีที่เวียนรอบสถูปใช้ อิมัง อุบั้ง), ติกขัตตุง
 ปะทักขิมัง ณะริสสะมะ, ะธากะหิเตหิ สักการะหิ, ปุชัง กุรุมานา,

สาธุ โน ภันเต ณะกะวา, สุจิระปะรินิพพุโตปี, ญาตัพเพหิ
 กุณเหหิ, อะตัสตารัมมะณะตาชา บัญญาชะมาโน, อิม อัมเมหิ ณะหิเต
 สักการะ ปะฏิกคณฺหาตุ, อัมหากัง ทีมะรัตตัง หิตายะ สุขายะ.

คำแปล

เราทั้งหลาย ถึงซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใดว่าเป็นที่พึ่ง, พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด เป็นศาสดาของเราทั้งหลาย, ก็เราทั้งหลายขอบใจธรรมของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด, พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้นแล, ได้ทรงอุบัติแล้วในหมู่มนุษย์ ชาวอริยกะ มัชฌิมชนบท, พระองค์เป็นกษัตริย์โดยพระชาติ, เป็นโคดมโดยพระโคตร, เป็นโอรสแห่งเจ้าศากยะ, เสด็จออกบรรพชาจากศากยตระกูล, พระองค์ได้ตรัสรู้พระอนตรสัมมาสัมโพธิญาณในโลก, ทงเทวโลก มารโลก พรหมโลก, ในหมู่มสัตว์ทั้งสมณพราหมณ์ เทวดาและมนุษย์, ข้อนั้นไม่ต้องสงสัยเลย, พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, เป็นพระอรหันต์, เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง, เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ, เป็นผู้ไปแล้วด้วยด้วยดี, เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง, เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า, เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย, เป็นผู้รู้ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม, เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์,

อนึ่ง พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้นแล, ได้ตรัสไว้ดีแล้ว, เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ พึงเห็นได้ด้วยตนเอง, เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล, เป็นสิ่งที่ควรกล่าวแก่ผู้อื่นว่า ท่านจงมาตุเกิด, เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว, เป็นสิ่งที่ผู้รู้ผู้ได้เฉพาะตน,

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้นแล, ปฏิบัติดีแล้ว, ปฏิบัติตรงแล้ว, ปฏิบัติเพื่อธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว, ปฏิบัติสมควรแล้ว, ได้แก่บุคคลเหล่านั้น คือ, คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่, นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ, นั้นแหละสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า, เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา, เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ, เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน, เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี (กราบไหว้), เป็นเนืองนาคูของโลก, ไม่มีนาคูอื่นยิ่งกว่า, ก็พระพุทธปฏิมา (พระสถูป) นี้แล, อันผู้มีจิตศรัทธาเลื่อมใสได้สร้างประดิษฐานไว้, อุทิศถวายพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, เพื่อยะให้เป็นที่ระลึก

ถึงพระคุณของพระผู้มีพระภาคเจ้า, เพื่อให้เกิดความสังเวชและความเลื่อมใส, จะได้เป็นปัจจัยแก่พระนิพพาน,

บัดนี้ เราทั้งหลายมาถึงกาลวิสาขปุณณมีนี้ เป็นที่รู้กันว่า กาลเป็นที่ประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพาน, ของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, จึงมาประชุมกันแล้ว ณ ที่นี้, ถัดเครื่องสักการะ มีประทีป รูปเทียน ดอกไม้ เป็นต้น เหล่านี้, ทำกายของตนให้เป็นดังภาชนะรองรับเครื่องสักการะ, ระลึกถึงพระคุณตามความเป็นจริงทั้งหลาย, ของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, จักกระทำประทักษิณพระพุทธปฏิมา (พระสถูปนี้), สัณวาระ ๓ รอบ, กระทำการบูชาด้วยเครื่องสักการะทั้งหลาย, ตามที่ข้าพเจ้าทั้งหลายถือไว้แล้ว.

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ, ดังข้าพเจ้าขอโอกาส, ขออัญเชิญพระผู้มีพระภาคเจ้า, แม้เสด็จปรินิพพานไปนานแล้ว, แต่ยังปรากฏอยู่ด้วยพระคุณทั้งหลาย, อันบุคคลพึงรู้โดยความเป็นอตีตารมณ์, จงทรงรับเครื่องสักการะเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย, เพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ตลอดกาลนานเทอญ

๓๔. คำบูชาในวันอาสาฬหปุณณมี

(นำ) หันตะ มะยัง พุทธัสสะ กะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เสา
ว่านะโม ๓ จบ แล้วนำ

ยะมัมหะ โข มะยัง กะคะวันตัง สะระณัง กะตา, โย โน กะคะวา สัตถา, ยัสสะ จะ มะยัง กะคะวะโต ฐัมมัง โรเจมะ, อะโหสิ โข โส กะคะวา, อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ, สัตเตสุ การุณญัง ปะฏิจะ กะรุณายะโก นิตเตสี อะนุกัมปัง อูปาทายะ, อาสาพะหะปุณณะมิยัง พาราณะสียัง อีสิปะตะเน มิคะทาเย, บัญจะวัคคิยานัง ภิกขุณัง, อนุตตะรัง ฐัมมะจักกััง ปะฐะมัง ปะวัตเตตตะวา, จัตตารี อะริยะสัจจานิ ปะกาเสตี,

ตัสสัมณิจะ โข สมะเย บัญจะวักคิยานัง ภิกขุณัง ปะมุโข,
 อายัสสะมา อัญญาโกณฑัญญโณ, กะคะวะโต ฐัมมัง สุตตะวา, วิระชัง วัตะมะลลัง
 ฐัมมะจักขุ ปะฏิละภิตตะวา, “ยังกิญจิ สมะทุชะยะฐัมมัง สัพพันตัง
 นิโรธะฐัมมันติ”, กะคะวันตัง อุปะสัมปะทัง ยาจิตตะวา, กะคะวะโต เขวะ
 สันติกา, เอหิกิกขุอุปะสัมปะทัง ปะฏิละภิตตะวา, กะคะวะโต ฐัมมะวินะเย
 อะริยะสวาจะกะสังโฆ, โลกเ ปะฐุมัง อุปันโน อะโหสิ,

ตัสสัมณิจาปี โข สมะเย, สังฆะระตะนัง โลกเ ปะฐุมัง
 อุปันนัง อะโหสิ, พุทธะระตะนัง ฐัมมะระตะนัง สังฆะระตะนันติ,
 ตีระตะนัง สัมปุลณัง อะโหสิ,

มะยัง โข เอตะระหิ, อิมัง อาสาทะหะปุลณะมีกาลัง, ตัสสะ
 กะคะวะโต, ฐัมมะจักกัปปะวัตตะนะกาละสัมมะตัง, อะริยะสวาจะกะสังฆะ
 อุปัตติกาละสัมมะตัญจะ, ระตะนัตตะยะสัมปะระณะกาละสัมมะตัญจะ
 บัตตะวา, อิมัง ฐานัง สัมปัตตา, อิมะ กัณหาปะระฐุปะปุปาหิ สักกาเร
 กะเหตตะวา, อัตตะโน กายัง สักการุปะธานัง กะริตตะวา, ตัสสะ กะคะวะโต
 ยะธาภุจเจ กุณเ อนุสสะรันตา, อิมัง พุทธปะฏิมัง (อุบั้ง), ติกขัตตุง
 ปะทักขิณัง กะริสสามะ, ยะถาคะหิเตหิ สักกาเรหิ, ปุชัง กุรุมานา,

สาธุ โน ภันเต กะคะวา, สุจิระปะรินิพพุโตปี, ญาตัพเพหิ
 กุณเหิ, อะตัตถัมมะณะตายะ บัญญายะมาโน, อิมะ อัมเหหิ กะหิเต
 สักกาเร ปะฏิภักคัณหาตุ อัมหากัง ทังฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ.

คำแปล

เราทั้งหลายถึงซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใดว่าเป็นที่พึง, พระผู้มี
 พระภาคเจ้าพระองค์ใด, เป็นศาสดาของเราทั้งหลาย, อนึ่ง เราทั้งหลายขอบใจ
 ธรรมของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด, พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, เป็น
 พระอรหันต์, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง, ทรงอาศัยความกรุณาในสัตว์ทั้งหลาย,

ทรงพระกรุณาแสวงหาประโยชน์เกื้อกูล, ทรงอาศัยความเอ็นดู, ได้ยังพระธรรมจักรอันยอดเยี่ยมให้เป็นไป, ทรงประกาศอริยสัจ ๔ เป็นครั้งแรก, แก่พระภิกษุปัญจวัคคีย์, ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ใกล้กรุงพาราณสี. ในวันอาสาฬหบูชา, หนึ่ง ในสมัยนั้นแล, ท่านพระอัญญาโกณฑัญญะ เป็นหัวหน้าของพระภิกษุปัญจวัคคีย์, ฟังธรรมของพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว, ได้ธรรมจักขุอันบริสุทธิ์ปราศจากมลทินว่า, “สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดา, สิ่งทั้งปวงนั้นมีความดับเป็นธรรมดา”, จึงทูลขออุปสมบทกับพระผู้มีพระภาคเจ้า, แล้วได้เป็นพระอริยสงฆ์สาวกในธรรมวินัย, ของพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นองค์แรกในโลก,

หนึ่ง ในสมัยนั้นแล, พระสังฆตนะได้บังเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก, พระรัตนตรัย, คือ พระพุทธรัตตะ พระธรรมรัตตะ พระสังฆรัตตะ, ได้สมบูรณ์แล้วในโลก,

บัดนี้ เราทั้งหลายแล, มาประจวบมงคลสมัยอาสาฬหบูชา, วันเพ็ญอาสาฬหบูชาที่รู้พร้อมกันว่า, เป็นวันที่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, ทรงประกาศพระธรรมจักร, เป็นวันที่เกิดขึ้นแห่งพระอริยสงฆ์สาวก, และเป็นวันที่พระรัตนตรัยสมบูรณ์ คือครบ ๓ รัตนะ, จึงมาประชุมกันแล้ว ณ ที่นี้, ถือเครื่องสักการะ, มีประทีป รูปเทียน ดอกไม้เป็นต้นเหล่านี้ ทำกายของตนให้เป็นที่ตั้งภาชนะรองรับเครื่องสักการะ ระลึกถึงพระคุณตามเป็นจริงทั้งหลาย, ของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, จักกระทำประทักษิณพระพุทธรูปนี้ (พระสถูปนี้), สัณวาระ ๓ รอบ, กระทำบูชาด้วยเครื่องสักการะทั้งหลาย, ตามที่ข้าพเจ้าทั้งหลายถือไว้แล้ว, ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ, ดังข้าพเจ้าขอโอกาส, ขออัญเชิญพระผู้มีพระภาคเจ้า, แม้เสด็จปรินิพพานไปนานแล้ว, แต่ยังปรากฏอยู่ด้วยพระคุณทั้งหลาย, อันบุคคลพึงรู้โดยตามเป็นอดีตารมณ, จึงทรงรับเครื่องสักการะเหล่านี้, ของข้าพเจ้าทั้งหลาย, เพื่อประโยชน์เพื่อความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ตลอดกาลนาน เทอญ.

ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก

๑. อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง วังจะโส ภะคะวา. อิติปิ โส
 ภะคะวา สัมมาสัมพุทโธ วังจะโส ภะคะวา. อิติปิ โส ภะคะวา วิชชา-
 จะระณะสัมปันโน วังจะโส ภะคะวา. อิติปิ โส ภะคะวา สุกะโต วังจะโส
 ภะคะวา. อิติปิ โส ภะคะวา โลกะวิฑู วังจะโส ภะคะวา.

๒. อะระหังตัง สาระณัง กัจฉามิ อะระหังตัง สิริสะตา นะมามิ
 สัมมาสัมพุทฺธัง สาระณัง กัจฉามิ สัมมาสัมพุทฺธัง สิริสะตา นะมามิ วิชชา-
 จะระณะสัมปันนัง สาระณัง กัจฉามิ วิชชาจะระณะสัมปันนัง สิริสะตา นะมามิ
 สุกะตัง สาระณัง กัจฉามิ สุกะตัง สิริสะตา นะมามิ โลกะวิทัง สาระณัง
 กัจฉามิ โลกะวิทัง สิริสะตา นะมามิ.

๓. อิติปิ โส ภะคะวา อะนุตตะโร วังจะโส ภะคะวา. อิติปิ โส
 ภะคะวา ปุริสะทัมมะสาระถิ วังจะโส ภะคะวา. อิติปิ โส ภะคะวา สัตถา
 เทวะมะนุสสานัง วังจะโส ภะคะวา. อิติปิ โส ภะคะวา พุทฺโธ วังจะโส
 ภะคะวา.

๔. อะนุตตะรัง สาระณัง กัจฉามิ อะนุตตะรัง สิริสะตา นะมามิ
 ปุริสะทัมมะสาระถิ สาระณัง กัจฉามิ ปุริสะทัมมะสาระถิ สิริสะตา นะมามิ
 สัตถา เทวะมะนุสสานัง สาระณัง กัจฉามิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง สิริสะตา
 นะมามิ พุทฺธัง สาระณัง กัจฉามิ พุทฺธัง สิริสะตา นะมามิ อิติปิ โส
 ภะคะวา.

๕. อิติปิ โส ภะคะวา รูปะขันโธ อะนิจจะลักขะณะปาระมี จะ
 สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา. อิติปิ โส ภะคะวา เวทะนาขันโธ อะนิจจะ-

ลักษณะปารมี จะ สัมบันโน อิติปี โส ณะคะวา. อิติปี โส ณะคะวา
สัจญานันโธ อะนิจจะลักษณะปารมี จะ สัมบันโน อิติปี โส ณะคะวา.
อิติปี โส ณะคะวา สังขาระขันโธ อะนิจจะลักษณะปารมี จะ สัมบันโน
อิติปี โส ณะคะวา. อิติปี โส ณะคะวา วิญญาณะขันโธ อะนิจจะลักษณะ-
ปารมี จะ สัมบันโน อิติปี โส ณะคะวา.

๖. อิติปี โส ณะคะวา ปะฐะวี่ จักกะวาพะ จาตุมมะหาราชิกา
ดาวะตังสา ชาติสัมมาทิยานะสัมบันโน. อิติปี โส ณะคะวา เตโซ จักกะวาพะ
จาตุมมะหาราชิกา ดาวะตังสา ชาติสัมมาทิยานะสัมบันโน. อิติปี โส ณะคะวา
วาโย จักกะวาพะ จาตุมมะหาราชิกา ดาวะตังสา ชาติสัมมาทิยานะสัมบันโน.
อิติปี โส ณะคะวา อาโป จักกะวาพะ จาตุมมะหาราชิกา ดาวะตังสา ชาติสัมมา-
ทิยานะสัมบันโน. อิติปี โส ณะคะวา อากาสะ จักกะวาพะ จาตุมมะหาราชิกา
ดาวะตังสา ชาติสัมมาทิยานะสัมบันโน.

๗. อิติปี โส ณะคะวา ยามา ชาติสัมมาทิยานะสัมบันโน. อิติปี
โส ณะคะวา ทุสิตา ชาติสัมมาทิยานะสัมบันโน. อิติปี โส ณะคะวา
นิมมานะระติ ชาติสัมมาทิยานะสัมบันโน. อิติปี โส ณะคะวา กามาวะจระระ
ชาติสัมมาทิยานะสัมบันโน. อิติปี โส ณะคะวา รูปาวะจระระ ชาติสัมมา-
ทิยานะสัมบันโน.

๘. อิติปี โส ณะคะวา ปะฐะมะฌานะ ชาติสัมมาทิยานะสัมบันโน.
อิติปี โส ณะคะวา ทุตติยะฌานะ ชาติสัมมาทิยานะสัมบันโน. อิติปี โส
ณะคะวา ตะติยะฌานะ ชาติสัมมาทิยานะสัมบันโน. อิติปี โส ณะคะวา
จะตตะตตะฌานะ ชาติสัมมาทิยานะสัมบันโน. อิติปี โส ณะคะวา บัญจะมะ-
ฌานะ ชาติสัมมาทิยานะสัมบันโน.

๙. อิติปี โส ณะคะวา อากาसानัญญาอะตะนะ เนวะสัจญานา-
สัจญญาอะตะนะ อะรูปาวะจระระ ชาติสัมมาทิยานะสัมบันโน. อิติปี โส
ณะคะวา วิญญาณัญญาอะตะนะ เนวะสัจญานาสัจญญาอะตะนะ อะรูปาวะจระระ

ธาตุสัมมาทิยานะสัมบันโน. อิติปี โส ณะคะวา อากิญจัญญายะตะนะ เนวะ-
สัจญานาสัจญายะตะนะ อะรุปาจะระระ ธาตุสัมมาทิยานะสัมบันโน.

๑๐. อิติปี โส ณะคะวา โสตาปะฐิมักคะ ธาตุสัมมาทิยานะสัมบันโน.
อิติปี โส ณะคะวา สะกิททาปะฐิมักคะ ธาตุสัมมาทิยานะสัมบันโน. อิติปี
โส ณะคะวา อะนาคาปะฐิมักคะ ธาตุสัมมาทิยานะสัมบันโน. อิติปี โส
ณะคะวา อะระหัตตะปะฐิมักคะ ธาตุสัมมาทิยานะสัมบันโน.

๑๑. อิติปี โส ณะคะวา โสตาอะระหัตตะปะฐิณะละ ธาตุสัมมา-
ทิยานะสัมบันโน. อิติปี โส ณะคะวา สะกิททาอะระหัตตะปะฐิณะละ ธาตุ-
สัมมาทิยานะสัมบันโน. อิติปี โส ณะคะวา อะนาคาอะระหัตตะปะฐิณะละ
ธาตุนามทิยานะสัมบันโน.

๑๒. กุสะลา ฐัมมา อิติปี โส ณะคะวา อะอา ยาวะชิวัง พุทฺธัง
สระระณัง กัจจามิ ชัมพูทึบญุจะ อีสสะโร กุสะลา ฐัมมา นะโม พุทธายะ
นะโม ฐัมมายะ นะโม สังฆายะ บัญจะ พุทธา นะนามิหัง อาปามะจุปะ
ทิมะสังอังขุ สังวิธาปะกะยะปะอุปะสะจะ สุหปะสายะโส โสสะสะอะอะอะ-
อะนิ เตชะสุเนมะภูจะนาวิเว อะสังวิสุโลปะสะภุพะอิสฺวาสุ สุสฺวาอิ กุสะลา
ฐัมมา จิตฺตวิวัตถิ.

๑๓. อิติปี โส ณะคะวา อะระหัง อะอา ยาวะชิวัง พุทฺธัง สระระณัง
กัจจามิ สาโพธิ บัญจะ อีสสะโร ฐัมมา.

๑๔. กุสะลา ฐัมมา นันทะวิวังโก อิติ สัมมาสัมพุทฺโธ สุคะลาโน
ยาวะชิวัง พุทฺธัง สระระณัง กัจจามิ.

๑๕. จาตุมมะหาราชิกา อีสสะโร กุสะลา ฐัมมา อิติ วิชชาจะระณะ-
สัมบันโน อูอุ ยาวะ ตาวะติงสา อีสสะโร กุสะลา ฐัมมา นันทะบญุจะ
สุคะโต โลกะวิทฺทู มะหาเอโอ ยาวะชิวัง พุทฺธัง สระระณัง กัจจามิ.

๑๖. ยามา อีสสะโร กุสะลา ฐัมมา พรัหมัสสัททะบญุจะ สัตตะ-
สัตตะปาระมี อะนุตตะโร ยะมะกะจะ ยาวะชิวัง พุทฺธัง สระระณัง กัจจามิ.

๑๗. ตุสิตา อีสสะโร กุสะลา ฐัมมา ปุยะปะกะ ปุริสทัมมะสาระถิ
ยวาระชิวัง พุทชัง สาระณัง กัจฉามิ.

๑๘. นิมมานะระติ อีสสะโร กุสะลา ฐัมมา เหตุโปวะ สัตถา เทวะ-
มะนุสสถานัง ตะละ ยวาระชิวัง พุทชัง สาระณัง กัจฉามิ.

๑๙. ประระนิมมิตะวะสะวัตติ อีสสะโร กุสะลา ฐัมมา สัจจาระขันโธ
พุทชัง อะนิจัง อะนัตตา รูปะขันโธ พุททะปะมะ ยวาระชิวัง พุทชัง สาระณัง
กัจฉามิ.

๒๐. พรหมิมา อีสสะโร กุสะลา ฐัมมา นัจจิปัจจะยา วินะปัญจะ
กะคะวะตา ยวาระนิพพานัง สาระณัง กัจฉามิ นะโม พุทธัสสะ นะโม
ฐัมมัสสะ นะโม สัจจัสสะ พุทธิลาโร กะลา กะระกะนา เอเตนะ สัจเจนะ
สุวัตติ โหนตุ หุตุ หุตุ หุตุ สัวาหะยะ.

๒๑. นะโม พุทธัสสะ นะโม ฐัมมัสสะ นะโม สัจจัสสะ วิตติ
วิตติ วิตติ มิตติ มิตติ จิตติ จิตติ จิตติ วัตติ วัตติ ยะมะสุ สุวัตติ โหนตุ
हुतु हुतु सवाहाये.

๒๒. อินทะสาวัง มะหาอินทะสาวัง พรหมะสาวัง มะหาพรหมะ-
สาวัง จักกะวัตติสาวัง มะหาจักกะวัตติสาวัง เทวาสาวัง มะหาเทวาสาวัง
อิสสาวัง มะหาอิสสาวัง มุนีสาวัง มะหามุนีสาวัง สัปปริสาวัง มะหาสัปปริ-
สาวัง พุททะสาวัง บัจเจกะพุททะสาวัง อะระหัตตะสาวัง สัพพะสิทธิวิชา-
ระรานังสาวัง สัพพะโลกอิริยานังสาวัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตติ โหนตุ.

๒๓. สาวังคุณัง วะชะพะลัง เตชัง วิริยัง สิทธิกัมมัง นิพพานัง
โมกขัง คุยกะกังถานะสลัง ปัญญานิกขัง ปุญญัง ภาลยัง ตปบั้ง สุขัง
สิริรูบั้ง กุวิสสะติเสนัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตติ โหนตุ หุตุ หุตุ หุตุ
สัวาหะยะ.

๒๔. นะโม พุทธัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ
เวทะนาขันโธ สัตถุญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ นะโม อิติปิ โส
กะกะวา.

๒๕. นะโม พุทธัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ
เวทะนาขันโธ สัตถุญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ นะโม สักขาโต
กะกะวะตา ธัมโม.

๒๖. นะโม ธัมมัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ
เวทะนาขันโธ สัตถุญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ นะโม สักขาโต
กะกะวะตา ธัมโม.

๒๗. นะโม ธัมมัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ
เวทะนาขันโธ สัตถุญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ นะโม สุปะฏิบันโน
กะกะวะโต สภาวะกะสังโฆ.

๒๘. นะโม สังฆัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ
เวทะนาขันโธ สัตถุญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ นะโม สุปะฏิบันโน
กะกะวะโต สภาวะกะสังโฆ วาหะปะริตตัง.

๒๙. นะโม พุทธายะ มะอะอุ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา ขาวะ-
ตัสสะ หาโย โมนะ อูอะมะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา อูอะมะ อะวันทา
นะโม พุทธายะ นะอะกะติ นิสระระณะ อาระปะบุร้ง มะอะอุ ทุกขัง อะนิจจัง
อะนัตตา.

๒. ๔ ประวัตและอาณิสงส์ยอตพระกัณฑ์ไตรปิฎก ๒. ๔

หนังสือยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ เปิดกรุได้ที่เมืองสวรรคโลก จารเป็น
อักษรขอมจารึกไว้ในใบลาน โบราณจารย์จึงได้แปลเป็นอักษรไทย หลวงธรรมมา-
ภิกโร (พระภิกษุแสง) ได้มาแต่พระแท่นศิลาอาสน์ มณฑลพิษณุโลกมีคำกล่าว
ไว้ในหนังสือนี้ว่า ถ้าผู้ใดได้สดมนต์ภาวนาทุกเช้าค่ำแล้ว เป็นการบูชารำลึกถึง
พระพุทธเจ้า ผู้นั้นจะไม่ไปตกอบายภูมิ แม้ได้บูชาไว้กับบ้านเรือนก็บังกัณฑ์อันตราย

ต่าง ๆ จะภาวนาพระคาถาอื่น ๆ สัก ๑๐๐ ปี อานิสงส์ก็ไม่สูงเท่าภาวนาพระคาถานี้
ครั้งหนึ่ง อนึ่ง แม้อินทร์ พรหม ยม ยักษ์ ทมิฬอหิฤทธิ จะพึงเนรมิตรแผ่นอิฐ
เป็นทองคำก่อเป็นพระเจดีย์ ตั้งแต่มนุษย์โลกสูงขึ้นไปถึงพรหมโลก อานิสงส์
ก็ยังไม่ว่าการภาวนายอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ และยังมีคำอธิบายคุณความดีไว้ใน
ตอนต้นฉบับเดิมนั้นอีกนานัปการ

ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ ถ้าผู้ใดบริจาครักษะสร้างถวายพระภิกษุสงฆ์
สามเณรและญาติมิตรสหาย หรือสวดจนครบ ๗ วัน ครบอายุปัจจุบันของตนจะ
บังเกิดโชคลาภทำมาค้าขายเจริญรุ่งเรือง พ้นเคราะห์ ปราศจากทุกข์ โศก โรค
และภัยพิบัติทั้งปวงแล.

พระคาถาขินบัญชร

ของ

สมเด็จพระพนมจารย์ (โต พรหมรังสี)

๑. ษะยาสะนาคะตา พุทธา	เซตะวา มารัง สะวาพะนัง
จะตุลัจจาสะกัง ระสัง	เย ปวีงสุ ณะราสะภา.
๒. ตัมหังคะราทะโย พุทธา	อัญฐะวีสะติ นายะกา
สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง	มัตตะเก เต มุนิสสะรา.
๓. สีสะ ปะติฏฐิตโต มัยหัง	พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน
สังโฆ ปะติฏฐิตโต มัยหัง	อุเร สัพพะคุณากะโร.
๔. หะทะเย เม อะนุรุทโธ	สารีปุตโต จะ ทักขิณ
โกณฑัญญโณ ปิฎฐีกาคัสสิมิง	โมคคัลลานโณ จะ วามะเก.
๕. ทักขิณ สะวะเน มัยหัง	อาสาสุ อานันทะราหุลา
กัสสะโป จะ มะหานาโม	อุภาสุ วามะโสตะเก.

๖. เกสันเต° ปฎฐิกาคัสมิง
นิสินโน สิริสัมบันโน

๗. กุมารกัตสะโป เถโร
โส มัย्हัง วะทะเน นิจจัง

๘. ปุณโณ อังคฺลิมาโล จะ
เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา
(เสสาสี่ตี มหาเถรา

๙. เอเตสี่ตี มหาเถรา
ชะลันตา สีละเตชนะ

๑๐. ระตะนัง ปุระโต อาสี
ชะชัคคัง บัจจะโต อาสี

๑๑. ขันธะโมระปริตตัญจะ
อากาเส ฉะทะนัง อาสี

๑๒. ชินา นานาพะละยุตฺตา
วาตะปิตฺตาทิสัญชาตา

๑๓. อะเสสา วินะยัง ยันตุ
วะสะโต เม สะกิจฺเจนะ

๑๔. ชินะปัญฺฑะระมะชฌัมหิ
สะทา ปาเลนตุ มัง

๑๕. อิจฺเจวะมันโต สุกฺคโต สุรักโข
ชินานุภาเวนะ ชิตฺตูปัททะโว
ธัมมานุภาเวนะ ชิตฺตาริสังโฆ
สังฆานุภาเวนะ ชิตฺตันตะราโย

สัทธัมมานุภาวะปาลีโต จะรามิ ชินะปัญฺฑะระเรติ.

สุริโย วะ ปะกังกะโร
โสภิตो มุณีปุงคะโว.

มะเหสี จิตตะวาทะโก
ปะตฺติฐาตี กุณากะโร.

อุปาตี นันทะสี่วะลี
นะลาญฺเฏ ติละกา มะมะ.
วิชิตา ชินะสาวะกา๒)

ชิตะวันโต ชินะระสา
อังคะมังคะสุ สัจฺจธิตา.

ทักขิเณ เมคคะสุตตะกัง
วามะ อังคฺลิมาละกัง.

อาฏานาญฺเฏยะสุตตะกัง
เสสา ปาการะสัจฺจธิตา.

สัจฺจตะปาการะลังคะคา
ทาทิรัชฌัตตูปัททะวา.

อะนันตะชินะเตชะสา
สะทา สัมพุทฺธะปัญฺฑะระเร.

วิหะรันตัง มะหิตะเล
สัพพะเต มหาปุริสาสะภา.

๑. บางตำหรับใช้ เกสเนเต, เกสะโต, ก็มี ๒. ฉบับสิงหลไม่มีวรรคนี้

ปุตตะกาโม ละเก ปุตตัง ระนะกาโม ละเก ระนัง
อติถิ กาย กายะณฺยาชะ เทวานัง ปียะตัง สุตฺวา.
อิติปิ โส ภะกะวา ชะมะราชาโน ท้าวเวสสุวัณโณ มะระณัง สุขัง อระระหัง
สุคะโต นะโม พุทธายะ.

คำแปล

พระคาถายินบัญชร

๑. พระพุทธเจ้าและพระนราสภาทองหลายผู้ประทับนั่งแล้วบนชัชวาล์ตั้ง
ทรงพิชิตพระยามาราราชผู้พรั่งพร้อมด้วยเสนาราชพาหณะแล้ว เสาวยอมตรสคือ
อริยสังกรรมทั้งสี่ประการ.

๒. พระพุทธเจ้าผู้จอมมุนีทั้งหมดนั้น ๒๘ พระองค์ มีพระพุทธทรงพระนาม
ว่า ตัณ्हังกร เป็นอาทิ เป็นผู้นำสรรพสัตว์ ให้ข้ามพ้นจากกิเลสและกองทุกข์
ข้าพระพุทธเจ้าขออัญเชิญมาประดิษฐานเหนือกระหม่อม.

๓. องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประดิษฐานอยู่บนสี่พระ พระธรรม
อยู่ทดวงตาทองสอง พระสงฆ์ผู้เป็นอากรบ่อเกิดแห่งสรรพคุณอยู่ทอก.

๔. พระอนุรุธะอยู่ที่ใจ พระสารีบุตรอยู่เบื้องขวา พระโมคคัลลานะ
อยู่เบื้องซ้าย พระอัญญาโกณฑัญญะอยู่เบื้องหลัง.

๕. พระอานนท์กับพระราหุลอยู่หุขวา พระกัศปะกับพระมหานามะ
อยู่หุซ้าย.

๖. มุนีผู้ประเสริฐ คือ พระโศภิตะผู้สมบูรณ์ด้วยสิริตั้งพระอาทิตย์ส่อง
แสงอยู่ทุกเส้นขน ตลอดร่างทั้งข้างหน้าและข้างหลัง.

๗. พระเถระกุมารกัศปะผู้แสวงบุญทรงคุณอันวิเศษ มีวาทะอันวิจิตร
ไพเราะอยู่ปากเป็นประจำ.

๑. กล่าวกันว่าเป็นคาถาบูชาสมเด็จพระบูรพาจารย์ (โต พรหมรังสี)

๘. พระปฐมเจดีย์ พระองค์สิริมาต พระอุบาลี พระนันทะ และพระสวัสดิ
พระเถระทั้ง ๕ นี้ จงปรากฏเกิดเป็นกระแจะจุณเจิมที่หน้าผาก.

๙. ส่วนพระอัสติมหาเถระที่เหลือ ผู้มั่งคั่งและเป็นพระโอรสเป็นพระ
สาวกของพระพุทธเจ้าผู้ทรงชัย แต่ละองค์ล้วนรุ่งเรืองไพโรจน์ด้วยเดชแห่งศีลให้
ดำรงอยู่ทั่วอวยะนอຍใหญ่.

๑๐. พระรัตนสูตรอยู่เบื้องหน้า พระเมตตสูตรอยู่เบื้องขวา พระ-
อังกุสิมาลปริตรอยู่เบื้องซ้าย พระธชัคคสูตรอยู่เบื้องหลัง.

๑๑. พระขันธปริตร พระโมรปริตร และพระอาฏานาฏิยสูตรเป็นเครื่อง
กางกั้นดุจหลังคาอยู่บนนภากาศ.

๑๒. อนึ่ง พระชินเจ้าทั้งหลายนอกจากที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ ผู้ประกอบ
พร้อมด้วยกำลังนานาชนิดมีศัสตราทิคุณอันมั่นคง คือ สัตตปรการเป็นอารมณ์มาตั้ง
ล้อมเป็นกำแพงคุ้มครองเจ็ดชั้น.

๑๓. ด้วยเดชานุภาพแห่งพระอนันตชินเจ้าไม่ว่าจะทำกิจการใด ๆ เมื่อ
ข้าพระพุทธเจ้าเข้าอาศัยอยู่ในพระบัญชาชรวงศ์แห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ขอโรคอุบัติวะทุกข์ทั้งภายนอกและภายในอันเกิดแต่โรคภัย คือ โรคลมและโรคดี
เป็นต้น เป็นสมุฏฐาน จงกำจัดให้พินาศไปอย่าได้เหลือ.

๑๔. ขอพระมหาบุรุษผู้ทรงพระคุณอันล้ำเลิศทั้งปวงนั้น จงอภิบาล
ข้าพระพุทธเจ้าผู้อยู่ในภาคพื้นท่ามกลางพระชินบัญชร ข้าพระพุทธเจ้าได้รับการ
คุ้มครองปกป้องรักษาภายในเป็นอันดี ฉะนแล.

๑๕. ข้าพระพุทธเจ้าได้รับการอภิบาลด้วยคุณานุภาพแห่งพระสัทธรรม
จึงชนะเสียได้ซึ่งอุปัทวะอันตรายใด ๆ ด้วยอานุภาพแห่งพระชินเจ้า ชนะข้าศึก
ศัตรูด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม ชนะอันตรายทั้งปวง ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์
ขอข้าพระพุทธเจ้าจงได้ปฏิบัติ และรักษาดำเนินไปโดยสวัสดิ์เป็นนิจันรันดรเทอญ.

๒ อานิสงส์ยิบัญชร

พระคาถาขินบัญชรนี้เป็นคาถาศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก ตกทอดมาจากลังกา เจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าพรหมมุนีในสมัยกรุงศรีอยุธยา จึงได้ดัดแปลงแก้ไขแต่งเติมให้ดีขึ้น เป็นเอกลักษณ์พิเศษ ได้นำเอาอรรถกถาความสมบูรณ์แปลออกมาแล้วมีแต่สิ่งที่เป็น สิริมงคลแก่ผู้สวดภาวนาทุกประการ พระคาถานี้เป็นการอัญเชิญพระพุทธานุภาพ แห่งพระบรมศาสดา สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระพุทธรูปเจ้าที่ได้เคยมาตรัสรู้ ก่อนหน้านั้น จากนั้นเป็นการอัญเชิญพระอรหันต์ขณาสพ อันสำเร็จคุณธรรม วิเศษแต่ละองค์ไม่เหมือนกัน นอกจากนี้ยังอัญเชิญพระสูตรต่าง ๆ อันโบราณาจารย์เจ้าถือว่าเป็นพระพุทธรูปอันวิเศษแต่ละสูตรมารวมกัน สอดคล้องเป็น กำแพงแก้วคุ้มกันตั้งแต่กระหม่อมจอมขวัญของผู้ภาวนาพระคาถาลงมาจนล้อมรอบ ตัว จนกระทั่งหาช่องโหว่ให้อันตรายสอดแทรกเข้ามามิได้

ผู้ใดได้สวดภาวนาพระคาถาขินบัญชรนี้ เป็นประจำอยู่สม่ำเสมอ จะทำให้เกิดความสิริมงคลสมบูรณ์พูนผล ศัตรูหมู่พาลไม่กล้ากล้ำกลาย ไปทางใดย่อม เกิดเมตตามหานิยม เกิดลาภผลพูนทวี ขจัดภัยจากภูตผีปีศาจ ตลอดจนคุณไสย ต่าง ๆ ทำนุบำรุงคุ้มครองแก้วิกฤตภัยอันตรายโรคร้ายหายสิ้น เป็นสิริมงคลแก่ชีวิต มี คุณานุภาพตามแต่จะปรารถนา ดังคำโบราณว่า “ฝอยท่วมหลังช้าง” จะเดินทาง ไปที่ใด ๆ สวด ๑๐ จบ แล้วอธิษฐานจะสำเร็จสมตั้งใจ

การเริ่มต้นสวดภาวนาให้หาวันดีคือ วันพฤหัสบดีเป็นวันเริ่มต้น โดย น้อมนำดอกไม้ รูปเทียน ถวายบูชาคุณพระศรีรัตนตรัยและดวงพระวิญญาณอัน ศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าพรหมมุนี ถ้าไปทั่วระฆังได้ก็ยิ่งดี ถ้าไปไม่ได้ก็ให้ระลึก ถึงท่านและหันหน้าไปทางวัดระฆังก็ใช้ได้ เมื่อบูชาพระรัตนตรัยและดวงวิญญาณ ของเจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าพรหมมุนีแล้ว จึงเริ่มต้นสวด โดยอ่านตามบทให้ได้ ๑ จบ ก็เป็น อันเสร็จพิธีเริ่มต้น.

ภาค ๗ ผนวกพิเศษ

๑. บทสวดพระเจ้าพิมพิสาร*

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ฯ
 อะตีเต กाले พิมพิสารो राजा नामे ओहोसि,
 सो राखेकहमेहानะकेरे र्षच्छं कारेति.

โก สาธะโว, ดูกษัตริย์เจ้าสหายชาวสัตบุรุษบรรษัท แห่งพระศรีรัตนผู้มี
 สมภาร อะตีเต กาล, ก็ในกาลปางก่อน เอโก ราช, ยังมีพระภุชงค์ผู้ทรงอำนาจ
 พิมพิสารี นามะ, ทรงพระนามว่าพิมพิสารราชผู้งามไกร; รัชชัง कारेति,
 พระองค์ได้เป็นเจ้าครองเมืองใหญ่, ราชะกะหะมะหะนะกะเร, อยู่ในกรุงราชคฤห์
 มหานครบรรวรราชธานี, เอกะรัตติยัง, ในสมัยราชาครั้งหนึ่ง พระองค์มีพระทัย
 อนุสรณ์ว่าพึงถึงที่จะบำเพ็ญพระราชกุศล ตอบแทนบุพพการิกชนคือพระญาติกา
 เป็นต้นว่า พระบิดาและมารดา อันถึงมัยมรณสูปรโลก ว่าอาตมานี้จะบำเพ็ญ
 ผลกุศลอนุโยคเป็นประการใด ซึ่งจะเป็นประโยชน์ใหญ่อุทิศแก่พระญาติกา
 เป็นต้นว่า พระบิดาและมารดา.

ปุณปุณัง อะนุสสะริตวา ครั้นพระองค์ทรงพระอนุสรณ์อยู่แล้วๆ เล่าๆ
 ปุณะทิวะเส ครั้งรุ่งขึ้นเพลเช้า รับสั่งแก่ราชบริพารทั้งหลาย ให้ตกแต่งซึ่ง
 ข้าวตอกและดอกไม้รูปเทียนชวลา ทั้งรสสุคนธนานาพร้อมสำเร็จ แล้วพระองค์
 ก็เสด็จคลาคลาดพร้อมด้วยเสวกามาตย์ราชบริพาร คมนาคารไปสู่พระเวฬุวัน
 ที่สมเด็จพระศาสดาจารย์ประทับอาศัย; อุปะสังกะมิตวา พระองค์ก็เข้าไปเฝ้า

*บทสวดพิมพิสารนี้ มีธรรมเนียม พระสวด ๔ รูป ในที่สมควรแห่งใดแห่งหนึ่ง ในวันทำบุญตาย แต่หัวรุ่ง
 ไปจนตลอดเวลาทำบุญ. (ท่านอาจารย์ พุทธาสได้นำมาพิมพ์ไว้ในหนังสือธรรมโฆษณ ชุตตวาทกาลิกเทศนา
 เล่ม ๑ เห็นเป็นของเก่าจึงได้มาพิมพ์ไว้ เกรงว่าจะสูญหายไป ผู้รวบรวม)

พระมหามุนี ยอพระกรขึ้นเหนือพระเกศีกระทำสักการบูชา ด้วยเครื่องวัตถุ
ทั้งหลาย ทั้งข้าวตอกและดอกไม้สุคันธรสของหอมเป็นอันงาม กล่าวคาถา
คุณะประณามอันบวร แล้วพระองค์ก็ทรงยอพระกรขึ้นบังคมแล้วทูลถาม.

ภันเต ภะคะวา ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงพระภาคเป็นอันงามพระพริ้งเจ้าข้า
เมื่อพระองค์ทรงสนองพระคุณพระมารดาในดาวดึงส์สวรรค์ ให้ตั้งมั่นอยู่ใน
มรรคญาณ ผลญาณอันวิเศษ กับทั้งหม่อมมรเทเวศร์ทั้งหลายเหลือที่จะนับจะคุณนา
พระองค์ทรงพระมหากรุณาตอบแทนพระคุณเพื่อเหตุอันใด บัดนี้เกล้ากระหม่อม
จะบำเพ็ญกุศลอันยิ่งใหญ่แก่ญาติวงศ์ทั้งหลาย ขอพระองค์จงทรงอภิปรายโปรดให้
กระหม่อมทราบในการบำเพ็ญกุศลประโยชน์ ณ กาลบัดนี้เถิด; กระหม่อมจะได้
บำเพ็ญกุศลอันประเสริฐแก่ผลแก่พระญาติกานนนา.

ภะคะวา สุตฺวา ฝ่ายสมเด็จพระองค์ผู้ทรงสิริสวัสดิ์ ได้ทรงฟังมหา
กระษัตริย์พิมพิสารราช ที่ท้าวเธอตรัสประกาศรับสั่งถามขึ้นดังนี้; สมเด็จพระชินศรี
ก็ทรงเปล่งเสียงอันไพเราะ มีศัพท์สำเนียงอันเสนาะ ดังเสียงท้าวมหาพรหม
พระองค์ทรงชรั้งสาธุการอันอุดมด้วยพระพุทธรูทว่า สาธุ มหาราชะ ดูก่อน
มหาบพิตรพระราชสมภาร ขอที่พระองค์ทรงอวชิชชนาการดังนี้ ก็เป็นพื้นประเพณี
บัณฑิตยชาติแต่ปางก่อน พระองค์ทรงอนุสรณ์จะบำเพ็ญพระราชกุศลตอบแทน
คุณพระชนกา แลพระชนนีญาติวงศ์ทั้งหลายนั้น แม้ว่าพรหมทั้งหลายมากกว่าพัน
ก็ยังมีอาจจะพรรณนาผลานิสงส์ ที่บุคคลกระทำแล้วอุทิศเจาจงแก่บิดามารดา
ทั้งหลายได้. มหาราชะ, ดุกรมมหาบพิตรผู้ยิ่งใหญ่, ท้าวทะสะสุ มาเสสุ,
ล้านเดือนทั้งหลาย ๑๒ เดือนไซริ ยะทา กาล, ก็ในกาลใดเมื่อถึงเดือน ๑๐
แรมค่ำ ๑ トラบเท่าถึงแรม ๑๔ อันว่าญาติกาทั้งหลายแห่งบุคคลใดแล มีอันตาย
ไปสู่ปรโลกนั้น ล้วนปรารถนาพากันจะให้เห็นหน้าญาติกาอันอยู่ในเมืองคน;
อนึ่งญาติแห่งตนอันตายไปตกรรทมกใหม่ ในขุมน้อยและขุมใหญ่ แลบังเกิด

เป็นเปรตอสุรกาย; อนึ่งญาติทั้งหลายที่บังเกิดเป็นเทพเจ้าในกามาพจร ล้วนแต่
 มาสโมสรรสนิบาต ประชุมกันในเมืองมนุษยโลกสันนิวาสน์ แต่เดือน ๑๐ แรมค่ำ ๑
 トラบเท่าบรรลุถึงวันจตุตทสี แรม ๑๔ ค่ำ โดยคณนา หมูเปรตและเทพยดา
 เทียวสืบเสาะแสวงหาญาติ ตามเคหาและอวาสิริมน้ำและลำคลอง เสาะแสวงหา
 ตามเรือนบ้านช่องทั่วทุกแห่งหน เพื่อให้ประจักษ์ว่าญาติกาได้กระทำกุศลบุญ
 บาปเป็นประการใด; ครั้นเที่ยวเสาะหาไปแต่ยังมีประสบพบพาน จึงเสาะหาทั่ว
 ทุกสถานทุกหมู่บ้านทุกเมืองมา ยิ่งไม่พบยิ่งก็หาตามวัดวาอารามทั่ว ๆ ทุกสถาน
 เพื่อว่าจะได้ทัศนากา เห็นหน้าญาติกาในเมืองมนุษยโลกนี้.

เย ชะนา อันว่าทวยราชย์ทั้งหลายชายหญิงก็ดี ปุณฺณัง กะโรนตา,
 อันได้ประกอบกุศลราศรี ผลบุญทั้งหลาย ก็ได้จัดข้าวน้ำโภชนาหารถวายเป็น
 จตุปัจจัยทานในพระศาสนา ได้สมาทานศีลเจริญเมตตาทานา ระตะนัตตะยะ-
 สະระณัง กะตา, ถือเอาคุณพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะ ได้
 ประกอบกรรม การสักการะแก่พระรัตนตรัย แก้วทั้ง ๓ ประการ ครั้นเปรต
 ทั้งหลายมาเห็นพี่น้องและลูกหลานแห่งตน ๆ ประกอบกรรมกุศลบำเพ็ญทานศีลเป็น
 สภาวะเห็นปานฉะนี้ ก็มีจิตโสมนัสยินดียิ่งนักหนา; ะเร ะทันตา, เมื่อจะให้
 พรแก่เหล่าญาติกา ก็กล่าวพระคาถาว่า ที่มายกา, เป็นอาทิ; เย ญาตะโย,
 อันว่าญาติกา, ทั้งหลายใด ผู้อยู่ในมนุษยโลกนี้ ได้ประกอบกุศลราศรี เป็นว่า
 ให้ทานรักษาศีลเจริญเมตตาและสดับรับฟังธรรมเทศนาเร่งชวนชวย สุขิตา โหนตุ
 ขอให้ญาติทั้งหลายเหล่านั้นมีความสุข ปราศจากทุกข์โรคภัยอันตราย ทั้งอาหาร
 ความเจ็บไข้ จงพินาศสูญสิ้นไป ให้ประกอบด้วยโภคย์ ไอศวรรยสมบัติ
 จงประสบสิริสวัสดิพิพัฒนามงคล เจริญชนมายุยิ่งกียโย ประกอบด้วยบุญญาแล
 ลาภโสภณมงคลทุกประการ ให้มีฉวีวรรณสัมฐานสมส่วนอันอุดม เป็นที่ปราโมทย์
 ชื่นชมแก่เทพดา มนุษย์ บุรุษ สตรี ทั้งหลาย; ประรัง มะระณา เบื้องหน้า
 แต่การตาย จงให้ได้ถึงความสุขอันประเสริฐ คือให้ได้บังเกิดในฉกามาพจรกุศล.

เย ชะนา อันว่านชาติหญิงชายทั้งหลายใดก็ดี บิมีได้สร้างกุศลผลบารมี แต่ครั้งครา ทานก็บิมีได้ให้ ศีลก็บิมีได้รักษา มิได้เจริญเมตตาภาวนา สดับธรรม อันใด มิได้ห่วงเหนี่ยวคุณพระรัตนตรัยเป็นสรณะแห่งอาตมา กระทำแต่การบาป หยาบข้ำแสนสาธารณ มีการประหัตประหารสัตว์ตัวเป็นให้จำตาย ลักฉ้อข้าวของ วุ่นวายมิได้กลัวแก่บาป กระทำมิจจารอันหยาบมิได้กลัวแก่กรรม พุดมสาวาท ประมาทคำมิได้กลัวแก่ภัย เสพแต่สุราและเมรัยมีชชบาน พุดโห้หังด้วยโหวหาร ไม่ยำเกรงคนเฒ่าคนแก่ ไม่เคารพต่อพ่อแม่ ครูอุปัชฌาจารย์ หงสมณะชีพราหมณ์ มหาศาลกมิได้เกรงยำ ประมาทต่อพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ องคร์รัตนตรัย ระคนอยู่แต่ในกองบาปอกุศล เป็นมิจจาทิฏฐิกบุคคลแท้เที่ยง ดังนั้นไซ้ริ.

ญาตะโย, ฝ่ายญาติทั้งหลายอันตายไปสู่ปรโลก ครั้นมาเห็นบาปอกุศล ที่ญาติทำก็ทุกข์โศกโหม่นสียงน้กหนา กระระหันตา, เมื่อจะกล่าวคำสาปซึ่งปวงญาติ ก็กล่าวพระคาถาปรามาสว่า ทะลิตทา ทุกขะสัมบันนา เป็นอาทิ; เย ญาตะโย, อันว่าญาติกาทั้งหลายที่กระทำอกุศลอันเป็นบาปหยาบข้ำ จงให้ได้ซึ่งความเศร้า โศกาแล้เข็ญใจ จงประกอบด้วยสรรพภัยและทุกข์โศก ทั้งอุบ้ทวะโรคจะมีมาอย่า ขาดตน สรรพอปลัษณ์อัปมงคลจะมีแก่ญาติกา ที่กระทำแต่บาปหยาบข้ำสาธารณ มะระณะกาล ครั้นทำลายชีวิตสังขารของจงบังเกิด ในกำเนิดนรกเปรตอรุสกาย และสัตว์เดรัจฉานทั้งหลายนั้นเถิด. เต เปตา ฝ่ายว่าเปรตทั้งหลายที่เป็นญาติ ครั้นกล่าวผรุสวาทคำหยาบข้ำ แข่งด่าแก่พวกพ้องแลลูกหลาน แล้วก็นิวัตตนาการ กลับไปนิवासสถานที่เคยสถิต.

มหาราชะ, ดูก่อนมหาบพิตรพระราชสมภารผู้ยิ่งใหญ่ เย เปตา, อันว่าเปรตทั้งหลายใด มาประชุมกันในมนุษยโลกสันนิวาส เที้ยวเสาะแสวงวงศาณาญาติตามสถานที่ทั้งปวง อะทิสวา ครั้นไม่เห็นก็เลยล่องเข้าไปในพระวิหาร เที้ยวเสาะตามสถานพระศรีมหาโพธิ์ ด้วยหวังประโยชน์จะได้เห็นหน้าญาติกา แห่งตน อันจะประกอบกุศลให้ทานเป็นประการใด.

สาธะโว, ตุก่อนสาธุสัจบุรุษทั้งหลาย ตัสมา กะกะวา เหตุฉะนั้นไซ้
 สมเด็จพระมหากรุณาจึงมีพระพุทธรูปกาดรัสเทศนานัย ว่า สัพเพ ญาตะโย, อันว่า
 ญาติทั้งหลายเป็นต้นว่าบิดาแลมารดา อันถึงม้วยมรณไปอุบัติบังเกิด เอากำเนิด
 กระทั่งถึง ๗๐๐ ชาตล่วงแล้วก็ดี สัพเพ อาคันตวา, ก็มาประชุมกันในโลกนี้
 ทุกถ้วนหน้า สัพเพสุ ญาติสุ, ครั้นเมื่อเห็นญาติและบุตรนัดตาอันอยู่ในเมือง
 มนุษย์ มีกายและจิตบริสุทธิ์โสมนัสยินดี กระทำสักการบูชาแก่พระชินศรีด้วย
 สุกันธธรมมาลา ทั้งเครื่องลูบไล้แล้วตถา ผ้าสะบง พร้อมด้วยสังฆาฏิและอุตราสงค์
 แก่พระศาสดาจารย์ และถวายนาคคโคโภชนาหารแก่พระมหากรุณา ได้เคารพ
 นบนอบต่อพระศาสดาผู้สมมาสัมพุทธเจ้า อนึ่ง ญาติกาบางเหล่ามีความเลื่อมใส
 และศรัทธา มั่นสดับพระธรรมเทศนาของพระพิชิตมาร และมีนถวายจตบัจจทาน
 แก่หมู่พระอริยสงฆ์ แล้วหลังน้ำทักษิโณทกให้ตกลงเหนือพื้นพระธรรม อธิศ
 ส่วนกุศลอันนี้แก่ญาติของตน ๆ อันตายจากเมืองคนไปกำเนิดเป็นอสุรกายเปรตวิสัย
 เปรตเหล่านั้นมีจิตผ่องใสรับเอาส่วนกุศล อันญาติทั้งหลายอุทิศแก่ตนก็พากันพ้น
 จากทุกข์ แลได้เสวยสุขในสรวงสวรรค์อันโอฬาร.

ตัสมา กะกะวา, เหตุฉะนั้นไซ้สมเด็จพระศาสดาจารย์จึงตรัสเทศนา
 แก่มหากษัตริย์ ว่า เย ปุคคะลา, อันว่ามนุษย์หญิงชายบรรพชต์เหล่าใด
 ประกอบกุศลกรรมด้วยกายวาจาใจก็ดี; ครั้นจุติจากมนุษย์โลกนี้ ก็เกิดในทุคติ
 นรกเปรตอสุรกาย และที่ได้พ้นจากนิริยาบายก็ด้วยอำนาจผลกุศลอันญาติกาได้
 รักษาศีลภาวนาและให้ทาน หมั่นนมัสการพระรัตนตรัยอันประเสริฐ แล้วอุทิศ
 ส่วนกุศลอันเลิศแก่เหล่าญาติกา จึงพ้นจากห้วงแห่งจตุรานิริยาบาย.

เย ปุคคะลา, ฝ่ายว่ามนุษย์หญิงชายทั้งหลายใด อันมีจิตผ่องใสประกอบ
 กุศลเป็นแก่นสาร ด้วยมโนทวารวจีกายอันล้ำเลิศ ครั้นทำลายขันธ์ก็บังเกิดใน
 ทิพยโลกแดนสวรรค์ ครั้นมาได้รับกุศลขันธ์อันญาติกาแต่อุทิศให้ ทิพยสมบัติ
 ทั้งหลายก็บังเกิดภโยภาวะยิ่งขึ้นไป ด้วยอำนาจผลกุศลอันญาติกาให้ตลอดกาล
 นาน, ตุกรมหาบพิตรพระราชสมภาร พระองค์จึงบำเพ็ญพระราชกุศล แล้วอุทิศ
 แผ่ผลแก่พระญาติกา จักเป็นประโยชน์แก่พระญาติวงศ์ตา ดังแสดงมาจะนี้.

โส พิมพิสารโ, ฝ่ายบรมขัตติยาธิปไตยพิมพิสารราช ฟังรับสั่งสมเด็จพระ
 พระโลกนาถแล้วก็ถวายนมัสการ บังคมลาสมเด็จพระศาสดาจารย์คืนเข้ายังวังใน
 ปุณะทิวะเส, รุ่งขึ้นเป็นวันใหม่ก็ตรัสสั่งชาวพนักงาน ให้ตักแต่งโภชนาหาร
 อันเป็นกิริยาสารท เป็นต้นว่าข้าวบิณฑ์แลข้าวบาตรนาคครสโภชนา พร้อมทั้ง
 มูลผลาอันวิจิตรบรรจง ถวายแก่พระอริยสงฆ์มีพระทศพลเป็นประธาน. ครั้น
 พระสงฆ์ฉันภัตตาหารเสร็จสิ้นลง พระราชาพระองค์ก็จับสุวรรณภิงคารอันเต็ม
 ด้วยวารี หลังหล่อทักษิณาทกเหนือพื้นพระธรณีอุทิศผล แม้พระราชกุศลแก่ปวง
 ญาติกา.

ตัดมิ่ง ขะณ, ในกาลครั้งนี้พระญาติวงศ์ทั้งหลาย อันตายไป
 กำหนดในปรตอสุรกายแต่ละคน ครั้นได้รับส่วนกุศลมหาทักษิณาทาน ที่กรุง-
 กระษัตริย์พิมพิสารท้าวเธออุทิศแก่ตน ก็ได้เสวยวิบุลย์ผล พ้นจากทุกข์สู่วรรค์เนา
 ณ พิมาน. พวกญาติทั้งหลายที่สิ้นสังขารเกิดอยู่ในสวรรค์แล้วก็ดี ครั้นได้รับ
 ส่วนกุศลอันท้าวเธออุทิศให้ทิพยสมบัติอันมีแล้วทั้งหลาย ก็ยังอนันตโอฬารภียโย
 ภาวะยิ่งหนักหนา ต่างก็พากันโสมนัสปรีดา เสวยสุขสิ้นกาลนาน แลเนา.

ปะฐะโม ภาโค นิฎฐิตโ.

๒. วิบัสสนาชีวิต

ชีวิตประกอบด้วย ๔ ส่วน พุทธองค์ทรงสอนให้ทำหน้าที่ให้ถูกต้องทั้ง
 ๔ ส่วน คือ

๑. กาย	ให้มี ธรรมกาย = มีกายที่เป็นธรรม (กายสุจริต)	} =ศีล	} =อริยมรรค
๒. วาจา	ให้มี ธรรมวาจา = มีวาจาที่เป็นธรรม (วจีสุจริต)		
๓. จิต	ให้มี ธรรมจิต = มีจิตที่เป็นธรรม (มโนสุจริต) =สมาธิ		
๔. ทิฎฐิ	ให้มี ธรรมทิฎฐิ = มีทิฎฐิเป็นธรรม (สัมมาทิฎฐิ) =ปัญญา		

* เรื่องทิฎฐินี่สำคัญที่สุดต้องเป็นสัมมาทิฎฐิคือเห็นถูกต้อง ถ้าเห็นผิด
 เป็นมิจฉาทิฎฐิ การปฏิบัติเรื่องศีล การทำสมาธิ การเจริญวิบัสสนา (ปัญญา)
 ก็จะไม่ดี กลายเป็นความมกมาย ไม่อาจบรรลุถึงนิพพานได้

๓. บทสวดภาวนาสุญญตาพุทโธ (สัมมาทิฏฐิปฏิบัติธรรม)

(บทสวดภาวนาสุญญตาพุทโธนี้ใช้ได้ทั้งกันและแก้กิเลสทั้งปวง ต้องทำให้มาก
เจริญให้มาก เข้าเย็นก่อนเข้านอน ทำจนเกิดความชำนาญจริง ๆ จึงจะได้ผล)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ (ว่า ๓ หน)

ข้าพเจ้าเคารพพระธรรม	ที่มีอยู่ในพระพุทธเจ้า	(กราบ)
ข้าพเจ้าเคารพพระธรรม	ที่มีอยู่ในพระธรรม	(กราบ)
ข้าพเจ้าเคารพพระธรรม	ที่มีอยู่ในพระสงฆ์	(กราบ)
ข้าพเจ้าเคารพพระธรรม	ที่มีอยู่ในพระมารดาพระบิดา	(กราบ)
ข้าพเจ้าเคารพพระธรรม	ที่มีอยู่ในครูอุปัชฌาย์อาจารย์	(กราบ)
ข้าพเจ้าเคารพพระธรรม	ที่มีอยู่ในทุกสิ่งทุกอย่าง	(กราบ)

๑. สุญญตาพุทโธ...ดีเหลือเกินวันนี้, เรายังมีชีวิตอยู่, เราจะทำหน้าที่ของ
ความเป็นมนุษย์ ให้ดีที่สุด, จนสุดความสามารถในทุกๆ กรณี, แต่เราจะไม่หวัง
อะไรจากใคร ๆ, โดยที่สุดแม้แต่คำว่า "ขอบใจ", เพราะอำนาจอยู่ที่พระธรรม
(เป็นวิธีปฏิบัติธรรมทั้งกันทั้งแก้ โลกะ)

๒. สุญญตาพุทโธ...ชีวิตของเรา, ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย แน่แน่นอน,
จะแก่แบบไหน จะเจ็บแบบไหน จะตายแบบไหน, เวลาไหน ตรงไหน มาเถิด,
เราพร้อมแล้ว, ถึงอย่างไรเราจะไม่เป็นทุกข์, เพราะไม่ใช่ของเรา แต่เป็นของ
พระธรรม (เป็นวิธีปฏิบัติธรรมทั้งกันทั้งแก้ โมหะ)

๓. สุญญตาพุทโธ...ญาติทั้งหลาย, มีมารดาบิดาเป็นต้น, ตลอดถึงทรัพย์
สมบัติทั้งหมดทั้งสิ้น, ต้องพลัดพราก ล้มหายตายจากกันไปอย่างแน่นอน, ไม่วันใด
ก็วันหนึ่ง, ถึงเป็นเช่นนั้นเราจะไม่เป็นทุกข์, เพราะไม่ใช่ของเรา แต่เป็นของ
พระธรรม (เป็นวิธีปฏิบัติธรรมทั้งกันทั้งแก้ โมหะ)

๔. สุธัญญาตาพุทโธ...ไม่ว่าเราจะทำอะไรลงไปก็ตาม, คนทั้งหลาย ต้องรู้สึกกับเราอย่างน้อย ๓ ประเภท, คือเขาว่า เราดีบ้าง, เขาว่าเราไม่ดีบ้าง, เขาไม่สนใจกับเราเลยบ้าง, เราจะไม่คำนึงถึงและไม่หวั่นไหว, โดยประการทั้งปวง, ถ้าเขาว่าเรดีก็ดีของเขา, เขาว่าเราไม่ดีก็ดีของเขา, เขาไม่สนใจเราเลยก็ดีของเขา, อย่างนั้นเอง, เราจะไม่เป็นทุกข์, เพราะธรรมชาติใครทำอะไรได้ (วิธีปฏิบัติธรรมทั้งกันทั้งแก่ โลกะ โทสะ โมหะ)

๕. สุธัญญาตาพุทโธ ... ทั้งเนื้อทั้งตัว ทั้งผลงานที่ทำไปแล้วทั้งหมดทั้งสิ้น, เราขอกให้พระธรรมทั้งหมด, เราจะไม่หวังที่จะเอาอะไร, เราจะไม่หวังที่จะเป็นอะไร, ไม่ว่าในโลกนี้หรือโลกไหน ๆ, โดยประการทั้งปวง, เพราะทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นของพระธรรมสุญญาตา (วิธีปฏิบัติธรรมทั้งกันทั้งแก่ โลกะ โทสะ โมหะ)

๖. สุธัญญาตาพุทโธ...ทุก ๆ ชีวิตต่างก็มีความทุกข์อยู่แล้ว เราคนหนึ่งจะไม่เพิ่มทุกข์เพิ่มโทษให้แก่ทุก ๆ ชีวิตเลย, ถึงแม้ว่าเขาจะดำเนินทาน ใส่วัย ทุบตี, หรือโดยที่สุดฆ่าเราให้ตายก็เชิญเถิด, เราจะไม่ทำตอบ, เพราะการทำตอบแล้วสองเท่า, พระพุทธเจ้าตรัสไว้, บุญกุศลใด ๆ ที่ข้าพเจ้าได้กระทำให้เกิดมีขึ้นแล้ว, ขอบุญกุศลนั้น ๆ จงถึงแก่ทุก ๆ ชีวิต, ทั้งที่ตายไปแล้วด้วย, ทั้งที่มีชีวิตอยู่เดี๋ยวนี้ด้วย, ขอให้มีความสุข, แล้วพ้นจากทุกข์ทั้งปวง, เข้าสู่พระนิพพานโดยเร็วพลันเทอญ (วิธีปฏิบัติธรรมทั้งกันทั้งแก่ โทสะ)

๗. สุธัญญาตาพุทโธ...ต่อไปนี่, ข้าพเจ้าต้องเชื่อฟัง ต้องขยัน ต้องไม่ติดต่อพระธรรมอีกต่อไป (วิธีปฏิบัติธรรมทั้งกันทั้งแก่ โลกะ โทสะ โมหะ)

๘. สุธัญญาตาพุทโธ...ทำหน้าที่ไม่หวังอะไร ไม่เป็นอะไร, สะอาด สว่าง สงบ, ใจอยู่กับนิพพาน, เพราะไม่มีเรา, มีแต่ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา, ที่เกิดดับถึยิบ ไม่มีเบื้องต้น ไม่มีที่สุด. (วิธีปฏิบัติธรรมทั้งกันทั้งแก่ โลกะ โทสะ โมหะ)

๔. การบำรุงพระศาสนา

การบำรุงพระศาสนา ก็คือการทำให้พระศาสนามั่นคง เจริญ เป็นที่พึ่งแก่สัตว์โลกได้จริง ปัญหาว่าจะต้องทำอะไร คือการที่ตัวเองปฏิบัติเอง หรือช่วยเหลือกิจการพระศาสนา บำรุงวัดวาอาราม, เลี้ยงพระเจ้าพระสงฆ์ เป็นต้น,

ทายกทายิกส่วนมาก ทำกันแต่อย่างที ๒ บำรุงให้พระเณรได้กินดีอยู่ดี แต่แล้วก็ไม่สนใจว่า ตัวแท้ของพระศาสนานั้น คืออะไร ธรรมะนั้นเป็นอย่างไร จะปฏิบัติอย่างไร เพราะมานอนใจเสียว่า ได้บำรุงพระศาสนาเป็นอย่างดี ได้บุญ ได้กุศลจนเหลือเฟือแล้วจะต้องการอะไรอีกเล่า

นี่แหละคือการบำรุงพระศาสนาชนิดที่ถ้าจะเปรียบกันให้ดีแล้ว ก็เหมือนกับ การเลี้ยงไก่ไว้ให้สุนัขกิน ถ้าสมมุติว่า เราจะมีแต่วัดวาอารามเฉยๆ ไม่มีพระที่เป็นเหมือนหม้อ ไม่มีธรรมะที่เป็นเหมือนยา มันก็ไม่มีประโยชน์อะไร

ตัวศาสนานั่นมันอยู่ที่ตัวการดีทุกข์ หรือตัวการปฏิบัติเพื่อความดีทุกข์ นั้นเอง ดังนั้น ถ้าจะบำรุงพระศาสนาจนให้ถูกตัวจริงแล้ว ก็ต้องบำรุงให้เกิดความดีทุกข์ขึ้นมาจริงๆ ตามพระพุทธประสงค์ที่ว่า “ภิกษุ ท. เราขอเตือนพวกเธอว่า สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมไปสิ้นไปเป็นธรรมดา เธอ ท. จงยังประโยชน์ตนประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเถิด”

การเลี้ยงพระ ถ้าเลี้ยงให้พระอยู่ดีกินดีกินไป โดยไม่ต้องทำอะไร มันก็กลายเป็นว่าเลี้ยงพระให้กลายเป็นหมู ถ้าใครจะเลี้ยงพระไว้สำหรับเป็นพ่อสอนแม่ซัก มันก็เหมือนกับเลี้ยงพระให้กลายเป็นม้า บางทีใช้พระเณรให้ทำประโยชน์แก่ตนทางวัตถุ อย่างนั้นมันก็เท่ากับเลี้ยงพระให้กลายเป็นวัวเป็นควาย บางทีเลี้ยงพระให้ เป็นนกเขา ที่ว่าเป็นนกเขานี้ ก็คือให้ขันเพราะๆ สำหรับให้ทายกทายิกาสบายใจ บางทีก็เอาแต่บำรุงบำเรอกันเกินไป เอาแต่สนุกสนานอย่างนี้ ก็เรียกว่า เลี้ยงพระให้กลายเป็นเทวดาไป บางทีก็เลี้ยงพระให้กลายเป็นยักษ์ เป็นมาร กลายเป็นคนเจ้าอารมณ์ และในที่สุดเลี้ยงให้ เป็นลูกเขยหลานเขย

๖. ระวังถูกหลอกเรียไรรบบุญ

๑ การทำบุญไม่เหมือนเติมน้ำมันรถ เติมเพียงหยดวิ้งนิดหน่อยไม่ค่อยไหว
 เติมมากมากวิ้งฉิวฉิวล้วยไป อยากไปไกลได้นิพพานต้องจ่ายอาน
 นั่นคือบุญของพวกที่ฉ้อฉล ใช้เล่ห์กลทำตนคนปากหวาน
 คนศรัทธาแห่หลงไหลไปทำทาน มันเป็นการทำบุญแท้แท้หรือไร
 การทำบุญพุทธองค์ทรงบัญญัติ เพื่อจัดกิเลสเหตุหลงไหล
 โลกโกรธหลงให้มลายหายจากใจ นี่แหละไซ้รู้ ใบบุญแท้แน่นอนจริง
 การทำบุญต้องประกอบด้วยศรัทธา มีบุญญามากำกับกำชับยิ่ง
 แม้ใครหลอกบอกเรียไรรบไม่ไหวถึง เพราะเห็นจริงแจ้งชัดถนัดใจ
 ขอพวกเราชาวพุทธจงหยุดคิด เพิ่งพินิจก่อนทำบุญอย่าไกล
 ใคร่ครวญแล้วถ้ามีเหตุเป็นเลศนัย ก็จะไม่ถูกหลอกขอบอกเอย.

- นีราลัย -

ศาสนาจะไม่มัวหมอง เมื่อเราทั้งผอง
 เข้าใจเรื่องการทำบุญ

๗. มหาปเทศี (ฝ่ายธรรมะ)

หลักสำหรับเทียบว่าธรรมะคำสอนใดเป็นของพระพุทธเจ้า

◎ หากมีใครกล่าวว่ :-

๑. ข้าพเจ้าได้ฟังมาจากพระพุทธเจ้าว่า เป็นธรรมเป็นวินัยเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า
๒. ในวัดหรือสำนักนั้นมีสงฆ์อยู่พร้อมด้วยพระเถระ ข้าพเจ้าได้ฟังมาต่อหน้าสงฆ์ว่า เป็นธรรมเป็นวินัย เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า
๓. ในวัดหรือสำนักนั้นมีพระเถระอยู่มาก เป็นพรุ-ผู้ชำนาญทรงธรรม ทรงวินัย ข้าพเจ้าได้ฟังมาต่อหน้า พระเถระเหล่านั้นว่า เป็นธรรม เป็นวินัย เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า
๔. ในวัดหรือสำนักนั้น มีพระเถระอยู่รูปหนึ่งเป็นพรุ-ผู้ชำนาญทรงธรรม ทรงวินัย ข้าพเจ้าได้ฟังมาต่อหน้า พระเถระรูปนั้นว่า เป็นธรรม เป็นวินัย เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า

เมื่อได้ฟังมาอย่างนี้ จงอย่าชื่นชม อย่าคัดค้าน แต่จงเรียนข้อความ และอ้อยกำเหล่านั้นให้ดี แล้วจงสอบสวนดูในพระสูตร เทียบเคียงดูในพระวินัย ถ้างงและเข้ากันไม่ได้ ฟังทราบเถิดว่าทำไมคำสอนของพระพุทธเจ้า ท่านจำมาผิดแล้ว จงทิ้งเสียเถิด.

(พระไตรปิฎก มหาปเทศ ๔ สัจเจตนิยวรรค ๒๑/๑๙๕)

ความจริงที่คนไม่กล้าเปิดเผย

เพราะเปิดเผยแล้วไม่ได้ลาภสักการะ

ผู้ไม่กล้าเปิดเผยความจริง

สักวันความจริงจะเผยตัวมันเอง

สังฆธรรมแท้ ย่อมทนทาน ต่อการพิสูจน์

๘. หลักตัดสินธรรมวินัย ๘ ประการ

ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อความกำหนดย์อัมใจ ไม่เป็นไปเพื่อความคลายกำหนดย์อัมใจ

„ เป็นไปเพื่อประกอบทุกข์	ไม่เป็นไปเพื่อออกจากทุกข์
„ เป็นไปเพื่อสะสมกองกิเลส	ไม่เป็นไปเพื่อละกิเลส
„ เป็นไปเพื่อความอยากใหญ่	ไม่เป็นไปเพื่อความอยากน้อย (มักน้อย)
„ เป็นไปเพื่อความไม่สันโดษ	ไม่เป็นไปเพื่อความสันโดษ
„ เป็นไปเพื่อความคลุกคลีด้วยหมู่คณะ	ไม่เป็นไปเพื่อความสงัด
„ เป็นไปเพื่อความเกียจคร้าน	ไม่เป็นไปเพื่อความเพียร
„ เป็นไปเพื่อความเลียงยาก	ไม่เป็นไปเพื่อความเลียงง่าย

ธรรมเหล่านั้นพึงรู้ว่า ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่วินัย ไม่ใช่คำสอนของพระพุทธเจ้า (แล้ว
พระพุทธองค์ทรงตรัสสิ่งที่ตรงกันข้ามว่าเป็นธรรมเป็นวินัย)

เพื่อความปลอดภัยให้นำหลักนี้ไปจับเทียบเคียง หากปรากฏว่าครูบาอาจารย์
สำนักใดสอนให้เขาปฏิบัติธรรมแล้วเป็นไปเพื่อ ๘ ประการดังกล่าวพึงรู้ว่านั่น
สอนผิดหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า แล้วพึงละการปฏิบัตินั้นเสีย แต่ถ้าสอน
ตรงกันข้ามพึงรู้ว่าสอนถูกหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า พึงปฏิบัติตามเถิด

(พระไตรปิฎก อังคุดตริณิกาย อัฐกนิบาต โคตมีสูตร เล่มที่ ๒๓/๒๘๘)

๙. แก่นแท้ของการประพัตติพรมจรรย์

ภิกษุทั้งหลาย! การประพัตติพรมจรรย์ หรือการปฏิบัติธรรมนี้ :-

๑. มิใช่มี ลากสักการะและเสียงสรรเสริญ เป็นอันสงฆ์ เพราะเปรียบเท่ากับกิ่ง
และใบของต้นไม้
๒. มิใช่มี ความถึงพร้อมแห่งศีล เป็นอันสงฆ์ เพราะเปรียบเท่ากับสะเก็ดของ
ต้นไม้

๑๙๔

๓. มิใช่มี ความถึงพร้อมแห่งสมาธิ เป็นอานิสงส์ เพราะเปรียบเท่ากับเปลือกของต้นไม้
๔. มิใช่ ความถึงพร้อมแห่งญาณทัสสนะ (ปัญญา) เป็นอานิสงส์ เพราะเปรียบเท่ากับกระพี้ของต้นไม้
๕. แต่การประพฤติพรหมจรรย์นี้มี เจโตวิมุตติ ความหลุดพ้นแห่งจิตนั้นนั่นแหละ เป็นประโยชน์ที่มุ่งหมาย เป็นแก่นสาร เป็นผลสุดท้ายของพรหมจรรย์ เพราะเปรียบเท่ากับแก่นของต้นไม้

(พระไตรปิฎก มหาสาโรปมสูตร เล่มที่ ๑๒/๓๗๓/๓๕๒)

๑๐. เป้าหมายของการประพฤติพรหมจรรย์

ภิกษุทั้งหลาย! การประพฤติพรหมจรรย์หรือการประพฤติธรรมนี้:-

๑. มิใช่หวังหลอกลวงให้คนมานับถือเคารพเรา (แต่ให้เคารพพระธรรม)
๒. มิใช่หวังเรียกคนให้มาเป็นบริวาร (แต่ให้เป็นบริวารของพระธรรม)
๓. มิใช่หวังให้เราได้ลาภสักการะเสียงสรรเสริญ (แต่ให้พระธรรมได้สักการะเสียงสรรเสริญ)
๔. มิใช่หวังให้เราได้เป็นนั่นเป็นนี่ หรือเป็นใหญ่ เป็นเจ้าลัทธิเพื่อค้ำหรือทำลายเจ้าลัทธิอื่นให้ล้มไป (แต่ให้พระธรรมเป็นใหญ่)
๕. มิใช่หวังให้เราเป็นผู้วิเศษอย่างนั้นอย่างนี้ (แต่ให้พระธรรมเป็นสิ่งวิเศษ) แต่การประพฤติพรหมจรรย์นี้ เพื่อการสำรวจ เพื่อการละ เพื่อคลายกำหนดเพื่อนิพพานคือดับทุกข์อุปาทานทั้งปวงโดยส่วนเดียวเท่านั้น (คือทำหน้าที่ไม่หวังอะไร ไม่เป็นอะไร ไม่ว่าในโลกนี้หรือโลกไหนๆ โดยประการทั้งปวง เพราะทุกสิ่งทุกอย่างนี้เป็นของพระธรรม)

(พระไตรปิฎก จตุกกนิบาต อังคุตตรนิกาย เล่มที่ ๒๑/๓๓/๒๕)

หลักความเชื่อ ๑๐ ประการ

(กาลามสูตร)

๑. อย่าเพิ่งเชื่อ โดยฟังตามๆ กันมา
๒. อย่าเพิ่งเชื่อ ตามที่เคยทำสืบต่อกันมา
๓. อย่าเพิ่งเชื่อ ตามข่าวลือ
๔. อย่าเพิ่งเชื่อ ตามตำรา หรืออ้างในปิฎก
๕. อย่าเพิ่งเชื่อ เพราะมีเหตุผลน่าเชื่อถือได้
๖. อย่าเพิ่งเชื่อ ด้วยการคาดคะเนเอา
๗. อย่าเพิ่งเชื่อ ด้วยการตรึกตามอาการ
๘. อย่าเพิ่งเชื่อ เพราะตรงกับความคิดเห็นของตน
๙. อย่าเพิ่งเชื่อ เพราะว่ามีผู้พูดควรเชื่อถือได้
๑๐. อย่าเพิ่งเชื่อ เพราะว่ามันนี้เป็นครูของเรา

*สรุป... อย่าเพิ่งเชื่อตามเขาว่า ต่อเมื่อใดพิสูจน์แล้วรู้ได้ด้วยตนเองว่า สิ่งนั้นเป็นกุศล ไม่มีโทษ ผู้ผู้สรรเสริญ เป็นไปเพื่อประโยชน์สุขทั้งแก่ตนเองและผู้อื่น เป็นไปเพื่อนิพพาน คือดับทุกข์ได้สิ้นเชิง นั้นแหละจึงควรเชื่อและปฏิบัติตามได้เลย.

(สูตรนี้ พระพุทธเจ้าทรงโปรดชาวกาลามะ ที่กำลังสับสนไม่รู้จะเชื่อใครดี เพราะอาจารย์เจ้าลัทธิที่มาสอนต่างยืนยันวิธีของตนเท่านั้นถูก ของคนอื่นผิด)

ขอชาวพุทธจงใช้ปัญญาพิจารณาให้ดี
จะปฏิบัติวิธีไหนของสำนักใด ถ้าถูกจริตตนเอง ดับทุกข์ได้จริงก็ถือว่าถูก

www.thammasapa.com
ISBN: 978-616-03-0263-5

โปรดช่วยสมทบค่าจัดพิมพ์หนังสือ คู่มือพุทธบริษัท ฉบับสมบูรณ์ จำนวนเล่มละ ๗๐ บาท
ธรรมสภา ขอกราบอนุโมทนาแก่ทุกท่านที่สนับสนุนและร่วมสมทบในการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้